OCHIUL DE LITERE

CARTEA DE POEZIE

BIBLIOTECA REVISTEI FAMILIA

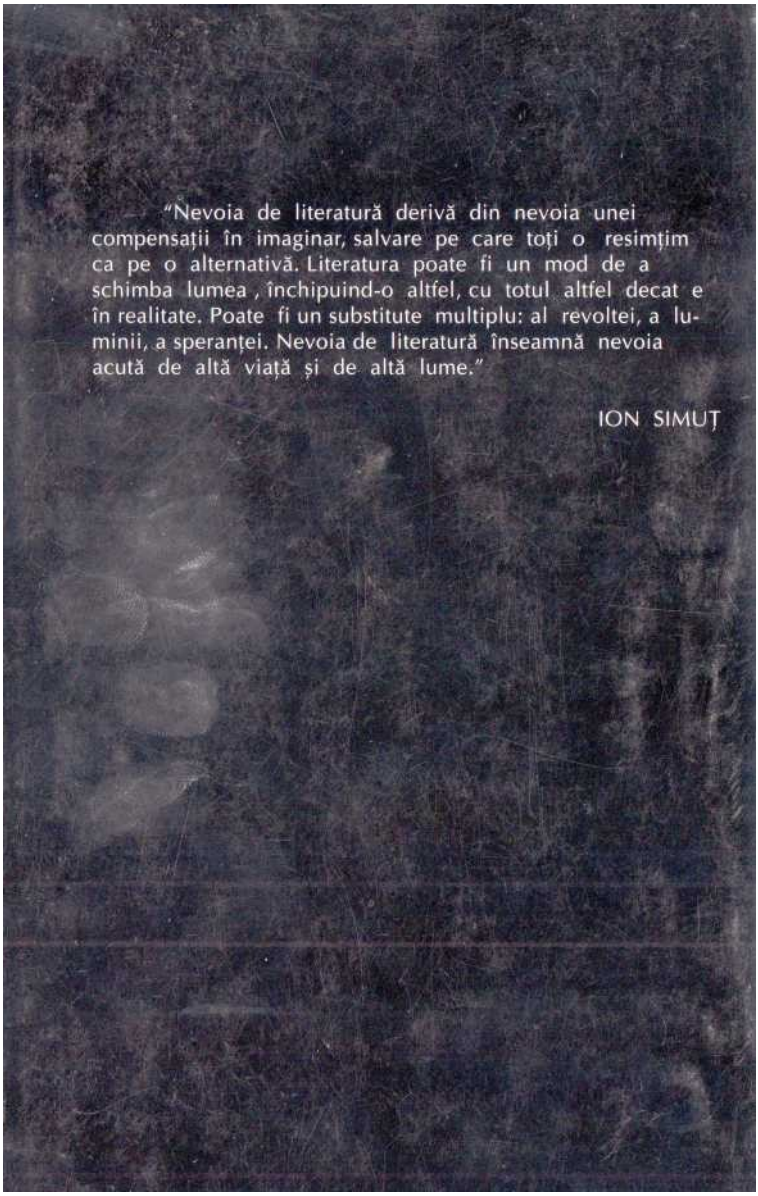
"Nevoia de literatură derivă din nevoia unei compensații în imaginar, salvare pe care toți o resimțim ca pe o alternativă. Literatura poate fi un mod de a schimba lumea , închipuind-o altfel, cu totul altfel decat e în realitate. Poate fi un substitute multiplu: al revoltei, a luminii, a speranței. Nevoia de literatură înseamnă nevoia acută de altă viață și de altă lume."
ION SIMUȚ

Asociaţia Nevăzătorilor din România Filiala Interjudeţeană Bihor-Sălaj

OCHIUL DE LITERE

O antologie a scriitorilor nevăzători participanţi la Festivalul Internaţional de Creaţie Literară „Paşii Profetului” Oradea ediţiile XI – XX

Antologie realizată de Gheorghe Vidican
Cuvânt înainte: Ion Simuţ

Nevoia de literatură

Nu am mai întâlnit de multă vreme, de când funcţionau cenaclurile ca liberă şi disperată alegere de comuniune şi de comunicare, atâta credinţă şi atâta speranţă în literatură ca la autorii din această antologie, fie că e vorba de poezie, fie că e vorba de proză sau eseu, fie că e vorba de scriitori consacraţi (ca Radu Sergiu Ruba şi Ion Podosu), fie că e vorba de autori mai puţin cunoscuţi. Cu toţii reuşesc să treacă bariera unui spaţiu literar închis, a unui cerc restrâns şi limitele unei colivii. Ei alcătuiesc, în multe privinţe, o categorie aparte, dar nu una izolată, iar ceea ce-i singularizează într-un mod evident este credinţa lor specială în literatură. E adevărat că nu e suficient să crezi în literatură pentru a fi scriitor, dar nu-i mai puţin adevărat că nu poţi fi scriitor dacă nu crezi cu intensitate maximă în literatură. Atât cât te ţine şi cât te duce talentul.

Sunt, în această antologie, grade diferite de expresivitate: începuturi ezitante, tatonări interesante şi reuşite apreciabile. Dar un flux subiacent, o pânză freatică fac să comunice entităţile distincte într-un limbaj literar (poetic, epic sau eseistic) ce are aceleaşi reflexe, aceleaşi puseuri sau zvâcniri, acelaşi fond imaginar, aceleaşi temeri, aceeaşi convingere că lumea e o închipuire cu totul personală. Iar această închipuire a lumii presupune o asumare responsabilă a unei viziuni într-un limbaj pe cont propriu, cu toate riscurile individualizării mai mult sau mai puţin accentuate.

Nevoia de literatură derivă din nevoia unei compensaţii în imaginar, salvare pe care toţi o resimţim ca pe o alternativă. Literatura poate fi un mod de a schimba lumea, închipuind-o altfel, cu totul altfel decât e în realitate. Poate fi un substitut multiplu: al revoltei, al luminii şi al speranţei. Nevoia de literatură înseamnă nevoia acută de altă viaţă şi de altă lume. E revoltător, oricând în istorie, de la origini până în prezent, că viaţa şi

lumea au fost aşa cum au fost, că viaţa e aşa cum e, că lumea e aşa cum e. Ar fi putut să fie altfel. Ar putea fi altfel. De pildă ca în ipotezele din această antologie. Dar ar putea fi şi mai altfel. Ca în ipotezele care nu sunt în această antologie şi care urmează să fie întruchipate şi autentificate de alte aventuri ale imaginarului şi alte metaforei.

Ion Simuţ

OCHIUL DE LITERE

IOANA DIANA ALBU

Ioana Diana Albu s-a născut pe 9 ianuarie 1981, în municipiul Alba-Iulia. A urmat cursurile gimnaziale şi liceale la Liceul pentru deficienţi de vedere din Cluj-Napoca, pe care l-a absolvit în 2000. A debutat în timpul liceului cu o povestire, anul de gratie 1998, în revista Adolescent-Magazin. A absolvit cursurile Facultăţii de litere, secţia română-engleză, din cadrul Universităţii Babeş-Bolyai din Cluj-Napoca în 2004. De la 1 septembrie 2004, lucrează ca profesor preparator la Liceul pentru deficienţi de vedere din Cluj-Napoca. În anul universitar 2005 – 2006, a absolvit Cursul de perfecţionare în Educaţia Specială. În *anul 2005 a participat la concursul literar" Paşii Profetului", organizat de filiala Asociaţiei nevăzătorilor Oradea cu o povestire, obţinând locul trei A urmat ediţiile din anii '2008, 2009, 2010 a Festivalului „Paşii profetului" unde a obţinut de fiecare dată locul I. Debutul în volum are loc în 2010 având generosul titlu „Dincolo de umbre" (ed. Limens, Cluj-Napoca), cuprinzând povestiri fantastice.*

Dargaard

Luminile hotelului sclipeau la marginea şoselei care venea de undeva din necunoscut şi care nu ducea nicăieri. Mersese o vreme pe şoseaua aceea, fără să ştie de unde venea şi cum de ajunsese acolo. Era o noapte întunecoasă fără stele, dar ferestrele luminate ale hotelului singuratic, în loc să-i trezească speranţa că, în sfârşit, călătoria ei se

terminase „o umpleau de groază. Ştia, fără să-şi dea seama lămurit de unde că, atunci când luminile hotelului se aprindeau, ceva neînchipuit de rău se petrecea înăuntru.

Se opri câteva clipe la marginea şoselei pustii şi privi neajutorată în noapte.

— Andi, auzi o şoaptă, undeva în spatele ei.

Tresări violent şi vru s-o ia la goană, dar cea care vorbise o prinse de braţ şi, în lumina slabă care venea de la becurile hotelului, o recunoscu pe sora lui Eric.

— L-au luat şi pe el, continuă aceasta, încleştându-i braţul. Se zice că e acum ca un fel de şef al lor.

Andi vru la început să ţipe, apoi o durere surdă îi sfâşie sufletul şi începu să plângă în hohote. Cei care puseseră stăpânire pe hotel răpeau oameni, pe care îi făceau să devină asemenea lor, iar aceştia li se alăturau mai apoi şi rămâneau acolo, fără vreo nădejde de a mai putea scăpa vreodată.

— Ce sunt oare? întrebă ea fără rost. Or fi vampiri?

— Nu ştiu, răspunse sora lui Eric, dar tu trebuie să-l salvezi de acolo, să-l aduci înapoi.

— Eu? întrebă Andi, ar putea să mă prindă şi pe mine şi să mă omoare…

Dar îşi dădu seama că viaţa ei fără el nu mai avea rost şi că trebuia să fie şi ea acolo unde era el, chiar dacă asta însemna moartea, sau ceva mai rău. O îmbrăţişă pe sora lui Eric, şi, după câteva clipe de şovăire, se îndreptă spre poarta hotelului.

Ajunse într-o curte pustie, luminată de câteva neoane, apoi se îndreptă spre uşa masivă care dădea în holul hotelului şi intră.

Lumina puternică o făcu la început să se simtă dezorientată. Privi cu teamă înjur şi observă că la recepţie nu era nimeni, iar holul spaţios era la rândul lui pustiu. Cu inima bătându-i nebuneşte, începu să urce în vârful picioarelor scările care duceau la etajul întâi, şi, întrebându-se unde avea să dea de ei şi cum trebuia să se apere, se apucă să-l cheme, mai întâi în şoaptă, apoi începu să-l strige, îngrozindu-se de ecoul pe care îl

stârneau cuvintele ei în clădirea goală.

La început auzi un hohot oribil de râs, undeva pe coridorul dintre camerele de la etajul întâi şi o uşă trântindu-se cu zgomot, apoi începu o hărmălaie infernală de ţipete şi râsete, şi Andi se simţi apucată de mai multe mâini care o târau pe scară în sus. Abia peste câteva clipe le văzu în lumina necruţătoare a neonului chipurile bestiale, lipsite de orice expresie, animate doar de o sete animalică de sânge. Le văzu braţele palide şi zdrelite şi hainele în zdrenţe. Erau oameni pe care nu-i văzuse niciodată, cărora nu le făcuse niciun rău, totuşi acum o trăgeau pe scară în sus şi-i rupeau hainele, vrând s-o omoare. îl văzu apoi pe el, şi îşi dădu seama că râdea mai tare decât toţi şi că părea să le fie un fel de leader.

Îl privi uimită, încercând să găsească pe chipul lui o urmă a dragostei de altă dată, sau măcar milă, dar ochii sticloşi reflectau aceeaşi sete de-a ucide şi aceeaşi lipsă de inteligenţă care-i reducea pe toţi la o hoardă de animale de pradă. Începu să se zbată, dar îşi dădu seama că erau prea mulţi şi prea puternici. De ce venise oare aici dacă ştiuse că nu avea nicio şansă să-l salveze? Dar orice întrebare era zadarnică, şi apoi, văzu că-i rupseseră hainele şi le simţi dinţii intrându-i în came, şi o durere surdă, amestecată cu o oarecare plăcere erotică.

Următorul lucru pe care-l ştiu apoi, era acela că ajunseseră undeva la etajele superioare şi ieşiseră pe o terasă luminată slab de un neon fluorescent. Răcoarea nopţii îi făcu bine şi-i dădu puterea să se smulgă din mâinile lor. Avea răni pe tot corpul şi sângera, dar se simţea bine, însufleţită parcă de o forţă nouă, izvorâtă din aerul rece şi din şoaptele vântului care-i mângâia faţa. Observă apoi că cineva necunoscut îi pusese în mână un vas de porţelan plin cu o apă sidefie, şi, fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea, începu să-i stropească cu apa din vas pe cei care încercau s-o ţină imobilizată şi s-o muşte. Andi văzu cu surprindere că, de îndată ce erau atinşi de apa sidefie, pe chipurile vampirilor se petrecea o schimbare radicală, iar expresia animalică

dispărea, fiind înlocuită de o uimire îngrozită.

— Ce caut eu aici? Auzea şoptindu-se peste tot în jurul ei. Cum am ajuns cu toţii în locul ăsta afurisit?

Simţi cum puterile o părăseau iar, şi, cu o ultimă sforţare îl stropi cu apa miraculoasă şi pe conducătorul hoardei, care se trezi din transă cu o tresărire violentă şi alergă spre ea, cu ochii umeziţi de lacrimi.

— Andi, tu eşti? Cum am ajuns aici? Eşti bine?

O luă în braţe, şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Era obosită şi voia să doarmă. O sărută pe frunte şi pe faţă, murmurând cuvinte fără şir, însă Andi se gândi că era prea târziu, că veninul lor îi intrase ei în sânge şi că era pe cale să devină ea însăşi un vampir. Nu vedeau oare niciunul din ei hainele sfâşiate şi rănile de pe corpul ei?

— Să plecăm de aici, spuse cineva, şi Andi se simţi purtată pe braţe în jos pe scări. Îşi dădu seama că ajunseseră la parterul hotelului, apoi că ieşiseră în curte şi mai apoi pe şoseaua pustie şi întunecată unde îi aştepta sora lui Eric.

Ar fi vrut să le spună s-o lase acolo, să plece fără ea, ar fi vrut să le atragă atenţia asupra rănilor şi a privirii ei rătăcite, oare de ce nu observa nimeni nimic?

Se simţea însă prea slăbită şi tot ceea ce putea face era să-şi lase capul pe umărul lui şi să spere că măcar el o să-şi dea seama că purta în braţe un vampir şi să încerce s-o salveze, aşa cum făcuse ea cu ei

Se trezi din coşmar şi se ridică din pat tremurând convulsiv. De când plecase el avea coşmaruri în fiecare noapte, dar niciunul nu fusese atât de viu, sau nu era aşa… se înşela… Multe coşmaruri fuseseră la fel de vii şi aveau o putere de-a o impresiona cu mult mai mare decât visele frumoase. Întinse mâna spre măsuţa unde se afla telefonul mobil, cu gândul prostesc de-a fi suna să vadă dacă totul era bine. Fireşte că era totul bine, îşi spuse mai apoi cu un zâmbet amar. La ora asta el dormea liniştit, iar dacă ar fi îndrăznit să-l sune, ar fi riscat o ceartă destul de urâtă, şi poate că ar fi spus despre ea că era nebună. Se aşeză pe marginea patului, ţinând încă mâna întinsă spre măsuţă

câteva clipe, apoi o lăsă să cadă inertă în poală.

Închise ochii pentru câteva clipe şi încercă să şi-l aducă aminte, sperând că imaginea lui o să alunge umbrele care păreau să se năpustească asupra minţii ei. Era înalt, cu părul puţin lung şi acea privire fascinantă a actorului Brandon Lee, care-l interpretase pe Erick în filmul Corbul, la filmările căruia îşi găsise în cele din urmă moartea. De fapt, din pricina asemănării cu actorul, prietenii îi spuneau Erick, iar ea se obişnuise într-atât cu acest nume, încât, dacă ar fi trebuit să-l strige pe numele său adevărat, i-ar fi trebuit câteva clipe să şi-l amintească. Dacă la început o atrăsese la el asemănarea stranie cu starul american, acum, după ce trecuse mult timp de când se văzuseră ultima oară, îşi dădea seama că nu mai era în stare să şi-l amintească altfel decât sub chipul lui Erick din Corbul, că imaginea lui începuse să se estompeze, lucru care, în întunericul camerei, părea s-o copleşească, s-o umple de o disperare necunoscută, care i se strecura în suflet asemenea unui vânt îngheţat de iarnă.

Se lăsă pe spate şi deschise ochii, dar tresări violent şi se ridică imediat în picioare. I se păruse, ca un joc morbid al imaginaţiei că-l vede pe Erick undeva în colţul camerei, dar imaginea lui era cea răsărită din coşmar, aceea de vampir cu faţa şi părul năclăite de sânge.

Înjură în gând, o înjurătură vagă, fără o adresă anume şi îşi aduse aminte de viaţa ei de până atunci, şi de înclinaţia ei spre reverie, de dorinţa nelămurită dea vedea dincolo de lucrurile din realitatea imediată, de-a visa la nemărginire, asemenea romanticilor. Pe de altă parte, visele nocturne o atrăgeau, şi vedea în ele fragmente ale unei lumi de dincolo care i se dezvăluia pentru câteva clipe sufletului cufundat în somn, fragmente pe care ea le ţesuse în jurul ei ca o pânză de păianjen, care acum o prinsese în plasă şi nu-i mai dădea drumul. La început, lui Andi prizonieratul în lumea ei proprie i se păruse plăcut, dar de când îl cunoscuse pe el şi îşi dăduse seama că de fapt, până în acea clipă nu trăise cu adevărat, că îşi irosise viaţa de pomană, începuse să urască lumea aceea ţesută din vise

şi alimentată cu imagini din lecturile ei. Însă, dacă ea voia să se elibereze cu orice preţ din capcana propriei imaginaţii, se părea că şi lumea pe care o trădase se răzbuna pe ea, trimiţându-i în fiecare noapte coşmaruri îngrozitoare, care reuşeau uneori să-i strice dispoziţia pentru întreaga zi care urma.

Şi, pentru că visele urâte au câteodată o parte fascinantă, pentru că durerea, frica, suferinţa trezesc în om o atracţie stranie, Andi începu să-şi aducă aminte, cu un fel de plăcere sadică, amănuntele coşmarului său. Se gândi că hotelul era de fapt una dintre clădirile cele mai misterioase şi mai fascinante pe care le văzuse şi îşi aminti că deasupra uşii de la intrare era o reclamă scrisă cu litere luminoase, care sclipeau palid în întuneric. Oare ce scria? Nu îşi aminti imediat, dar făcu în gând o paralelă oarecum nostimă între coşmarul ei şi melodia celor de la Eagles, „Hotel California”, în care era vorba despre nişte prizonieri de bunăvoie.

Îşi simţi gâtul strâns ca de o menghină şi în ochi înţepătura unei lacrimi. Oare unde ajunsese? începea să înnebunească? Şi, la urma urmelor, ce importanţă avea un vis caraghios, când peste câteva zile avea să-l vadă?

Atunci îşi aduse aminte că pe uşa hotelului din vis scria „Dargaard”.

„Curios şi cam fără sens”, se gândi ea. „Mai bine ar fi scris „Lăsaţi orice speranţă dar şi asta e tot la fel de aiurea”. Dargaard era numele unei formaţii de muzică medievală care, probabil că se inspiraseră dintr-o legendă, reală sau fabricată de ei, conform căreia Dargaardul era o lume subterană, ceva asemănător Valhalei lui Odin, dar cu un iz mai sumbru de mormânt îngheţat, acoperit de zăpadă. În sfârşit, Andi se decise că nu mai merita să se gândească la asta şi îşi spuse că ar fi mai bine să adoarmă la loc, decât să vegheze tot restul nopţii şi a doua zi să nu poată să se concentreze la nimic, din pricina oboselii.

De data asta se afla într-un loc fermecător. Era seara în amurg pe malul mării, o mare stranie şi necunoscută, şi privea dusă pe gânduri la zarea în care se mai vedea încă o

lumină slabă. Aerul era răcoros şi o învăluia mirosul mării, un miros aspru şi plăcut în acelaşi timp. Era vrăjită şi se simţea aproape fericită în acel amurg necunoscut, şi acea lume străină. Totuşi, îşi desprinse ochii de pe cerul albastru întunecat şi privi spre stânga. Văzu că pe malul mării, undeva în spatele ei se ridica un sat ciudat, cu căsuţe cu acoperişurile ţuguiate, ale cărui lumini sclipeau jucăuş în noapte.

Apoi, de undeva din vânt, din foşnetul valurilor, din noapte se auzi vocea aceea suavă, fermecătoare şi oribilă în dulceaţa ei:

— Toate astea pot fi ale tale, murmură vocea de pretutindeni, învăluind-o parcă într-o răcoare şi un parfum necunoscut, care-i amorţeau simţurile. Poţi rămâne aici. Îţi place, nu-i aşa?

Sufletul tău tânjeşte după singurătatea nopţii, plânsul vântului şi şoaptele mării…

— Nu, şopti Andi, căreia, fără vreo explicaţie începuse să i se facă frică. Nu… Blestemată să fie lumea asta, care… care-mi ia minţile…

Dar vocea continuă pe acelaşi ton, amestecând promisiunile cu ameninţările.

Nu-şi dădu seama când începuse să ţipe, dar la început îi spuse numele într-o şoaptă de copil temător, numele lui real, apoi urlă, amestecând strigătele animalice cu imprecaţiile cele mai abjecte la adresa acelei voci care o ispitea. Atunci marea, noaptea şi satul, şi, mai ales, vocea insinuantă pieriră şi rămase numai ţipătul ei într-un vid fără margini.

Era seară, când autobuzul opri în staţia aglomerată. Pe Erik îl asaltă întâi zgomotul oraşului, apoi luminile, apoi mulţimea de chipuri anonime care se înghesuiau în staţia de autobuze printre bagaje, cărucioare de copii şi maşini mici, parcate în dezordine.

„Ce plicticos e să stai într-un oraş aşa de mare”, se gândi el, în timp ce-şi căuta sacoşa verde în mormanul de bagaje. Tocmai când începuse să se enerveze, reuşi s-o găsească, apoi se îndepărtă de autobuz şi începu să caute

cu privirea prin mulţime. N-o văzu la început, şi n-ar fi recunoscut-o poate. O descoperi în cele din urmă, stând retrasă, puţin mai departe de autobuz. Nu se schimbase cu nimic în cei doi ani de când n-o mai văzuse, ba chiar pusese câteva kilograme în plus, însă ceea ce îl nedumerea era expresia stranie, un amestec între visare şi concentrare în acelaşi timp. Nu ştia de ce, dar Andreea i se părea o străină care îl fascina, dar îl şi îngrozea, îl atrăgea şi în respingea deopotrivă.

„Cum s-a schimbat în halul ăsta?”, se întrebă el cu un fior de surprindere amestecată cu repulsie, dar şi cu un grad destul de mare de plăcere. Totuşi nu îşi dădea seama de unde provenea schimbarea, ce anume în înfăţişarea sau privirea ei n-ar fi trebuit să fie acolo. Andreea părea învăluită într-o lumină de vis, într-o aură sumbră, din altă lume.

Se gândi că, ar fi fost mai bine să nu fi venit, dar necunoscuta stranie întinse mâna spre el şi-l atinse, şi dus parcă de un vânt care-l purta fără voie şi-i dezgheţa parcă sufletul, o cuprinse în braţe, iar vântul cald al serii îl purtă mai aproape de ea şi, vrăjit, ca în transă, sau ca şi cum ar fi visat, o sărută.

O să închei aici povestea, cititorule, chiar dacă sărutul din final pare neverosimil, şi chiar dacă un happy-end este considerat a fi de prost-gust, dar prefer să scriu o poveste proastă, mai degrabă decât s-o închei cu despărţirea celor doi, sau cu evadarea lui Andi în vis şi nebunie. Nu ştiu cine e Andi… Ar putea fi o ipostază a mea, pură şi adolescentină, ar putea fi oricine altcineva, dar mă bucur că, măcar în parte, am reuşit s-o salvez. Şi eu am fost pusă în situaţia în care trebuia să aleg între lumea interioară a fantasmelor, lume de o frumuseţe stranie, de altfel, şi viaţa reală. Din păcate, cititorule, cea care te priveşte prin gaura din hârtie a ales prost şi s-a îndrăgostit de fantasmele care au dus-o în cele mai negre adâncimi ale infernului, dantesc sau de altă factură, nu contează. Totuşi, dacă pentru mine e târziu, măcar fata pe care am lăsat-o sărutându-se într-o staţie de autobuz îi va mulţumi poate

celei care a scris despre ea. Şi acum, pentru că am început să bat câmpii, o să trag oblonul peste gaura din hârtie, aşa că n-o să-mi mai vezi chipul şi o să închei de tot povestea.

BIBER MARIA

Bieber Mária vagyok 1966februárjában, Csepelen születtem egészséges gyermekként 9 éves koromban, egy ismeretlen eredetű autoimmun betegség következtében nagymértékben elveszítettem a látásomat. Emiatt a helyi (szigethalmi) általános iskolában elkezdett tanulmányaimat Budapesten, a Vakok Általános Iskolájában fejeztem be. Felnőttként tanár lettem. 1991-bcn eredményes államvizsgát tettem a Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskola Tiflopedagógia szakán. Majd 1995-ben az ELTE Tanárképző Főiskolai Karán szereztem Magyar nyelv és irodalom szakos tanári diplomát. Ezt követően 2004-ben a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola esti tagozatán diplomáztam, és lettem hittanár-nevelő. Ugyanitt két évvel később mesterképzésben vettem részt, és 2009 januárjában sikeres záróvizsgát tettem.

Mivel elsősorban pontírás-olvasást tanítok az iskolánkban, szívemen viselem a Braille-írás-olvasás ügyét Ezért örömmel kapcsolódtam be a 2011 februárjában megalakult Braille-bizottság munkájába, amely a Magyar Vakok és Gyengén látók Országos Szövetsége megbízásából jött létre Kuminka Györgyné vezetésével

2009 őszétől életvitelszerűen Budapesten élek. Iskolai elfoglaltságaim mellett az utóbbi években bibliodráma-foglalkozásokon veszek részt Ezen kívül szabadidőmben szívesen olvasok, elsősorban szépirodalmi műveket A versek szerelmesének vallhalom magamat Továbbá szeretek zenét hallgatni, Bach és Mozart a kedvencem. Ha tehetem, kirándulok, kézimunkázok vagy egyszerűen csak játszom. Szeretem a társasjátékokat is, de az egyszemélyes, logikai készséget fejlesztő játékokat is, mint pL a sudoku-játékot

Születésnapi ajándék

„Uram, nincs emberem..? * – hangzott föl újra,

kétezer év távlatából Jézus kérdésére a 38 esztendeje beteg ember fájdalmasan igaz felelete. A zarándokok megrendült lélekkel álltak a november végi napsütésben Jeruzsálemben, a Juh-kapu közelében, egynéhány emeletnyi magasságban a valamikori Beteszda fürdő ötoszlopos csarnoka fölött, és hallgatták a felolvasó élettel telt, meleg hangját. Visszhangra talált bennük az evangéliumi történet sokat szenvedett emberének panaszos válasza. Homályosan, valahol a szívük legbelsejében érezték, hogy ebben a mondatban az emberi kapcsolatok kulcsa adatott a világnak. Az ember mindig szomjas, a személyes szeretetet szomjazza, és valamiképpen boldogságra vágyakozik. A Szeretet pedig lényegében nem egyéb, mint az, hogy az ember alkalmasint valakinek Jézus példája szerinti „emberévé" válik, más alkalommal pedig ugyanaz az ember elfogadja, hogy neki is „emberévé" lett valaki. Aki így törekszik szeretni, az a lelke harmóniáját meglelheti, bármiféle körülmények között él is. Persze abban a felemelő pillanatban ezt az életbölcsességet egyikük sem tudta volna így szavakba önteni, de az érzés megszületett már bennük, és a felismerés is ott lapult a gondolatok alján.

Álltak a zarándokok, hallgatták a Szent János által lejegyzett mondatokat, és tekintetükkel eltűnődve simogatták végig az ásatások nyomán feltárt ősi fürdőhely tárgyi emlékeit. Lenyűgöző volt a látvány: Jézus csodás gyógyításának jelenete szinte képszerűen megelevenedett előttük a történelmi díszletek között. Képzeletükben a hajdani Beteszda fürdő ötoszlopos csarnokában összezsúfolódva feküdtek a betegek, akik mind arra vártak, hogy a fürdő vize megmozduljon. A korabeli hit szerint az Úr angyala ugyanis időről időre leszállt, és felkavarta a fürdő vizét. Aki pedig az angyali közreműködést követően elsőként lépett a vízbe, az meggyógyult, akármilyen betegségben is szenvedett addig. Érthető tehát, hogy a betegek mindegyike azon iparkodott, hogy a megfelelő pillanatban ő lehessen az első fürdőző. A 38 éve beteg férfi is ennek a gyógyító hatású fürdésnek a lehetőségére várt,

de számára leküzdhetetlen volt a feladat. Önerejéből nem tudott a víz közelébe jutni, mások segítségére pedig hiába várt. Egyszerűen nem akadt segítsége ahhoz, hogy a kellő időben mindenkit megelőzve érkezhessen a vízbe. Jézus látta a bénult tagokkal fekvő embert, kicsit el is beszélgetett vele, és megértette kétségbeejtően nyomorúságos helyzetét. Segíteni akart rajta. Szólt hozzá, és elhangzó szavaira nyomban meggyógyult az ember. Fölkelt, fogta ágyát, és járni kezdett.

„Szép történet” – gondolták a zarándokok, és közülük csak kevesen tudták, hogy a nyugdíjas hölgy, aki az evangéliumi szakaszt felolvasta, valamikor betegeket ápolt. Hosszú éveken át dolgozott Budapesten, éppenséggel a Beteszda Kórház falai között. Sok mindent megélt, sok szenvedésnek tanúja volt. És abban a megindító pillanatban, amikor az elbeszélés utolsó szavai is elrebbentek ajkáról, csak Isten és ő tudhatta, mi játszódott le a lelkében, mi minden idéződött emlékezetébe… De arra mégsem ő gondolt, hanem egy másik zarándok, hogy évtizedeken át sokak „embere” lehetett, amint sokaknak nyújtott segítő kezet. És lám, most is éppen ezt teszi. Ezen a zarándokúton is tulajdonképpen „emberévé” vált valakinek, aki az első perctől fogva az ő segítségére bízta magát. Hiszen vakon indult neki az ismeretlen útnak, számára idegen emberek között, kísérőjét is csakúgy félig-meddig ismerve. „Uram, köszönöm, hogy van emberem… Vannak embereim…” – gondolta magában Hespera, hiszen ő volt ez a másik zarándok.

Az idegenvezető pedig, aki egy helybeli, zsidó ember volt, a történelmi háttér és a régészeti feltárások eredményeinek ismertetésébe fogott. Éppen arról magyarázott, hogy a négy oszlop valójában a fürdőmedencét vette körül, míg az ötödik, amely egyben a legnagyobb is volt, középen két részre osztotta a medencét. A kutatások észszerű magyarázattal is szolgálnak a Jézus-korabeli emberek hiedelmére. Valószínűsíthető, hogy a fürdő vizét tápláló forrás időközi forrás lehetett, amely bizonyos időkihagyásokkal tört a

felszínre, de akkor sem nagy mennyiségben. Ez volt az oka annak, hogy a gyógyvíz áldásos hatását csak az tapasztalhatta meg, aki közvetlenül a feltörő forrásvíz medencébe ömlését követően lépett a fürdővízbe.

Hespera buzgón fülelt. Megkísérelte vizuálisan maga elé képzelni a látnivalók sokaságát, de a lényeg, ami számára akkor és ott szinte kézzel fogható valósággá lett, mégiscsak kívül esett a konkrét látványosságok világán. Nem is lehetett ez másként, hiszen abból ő alig-alig érzékelt valamit, amit viszont érzékelt, arról szavakkal beszélnie nagyon nehéz lett volna. Úgy tetszett neki, mintha leomoltak volna benne a tér és idő korlátái. Boldog volt. A szíve csordultig telt az élménnyel, és újra meg újra a köszönet szavait ismételgette magában: „Uram, köszönöm, hogy van emberem… Vannak embereim…”

Hespera gyanította, hogy az ő 21. századi, személyes története és a kétezer évvel korábban a Beteszda fürdő mellett fekvő, 38 éve beteg ember története között lehet némi hasonlóság. Igaz, Szent János a krónikások hitelességéhez mért szűkszavúsággal beszélte el az esetet, a lényegre szorítkozott, és semmit sem tudatott az utókorral a beteg ember előéletéről vagy a gyógyulását követő esztendőkről. Az evangélista Jézus és a meggyógyítandó férfi találkozásának mozzanatát ragadta meg, s azt, mintegy felnagyítva tárta az olvasó elé, mint ahogy az illő is, hiszen sorsfordító Találkozásról volt szó. Ennek a nem mindennapi találkozásnak tanúi is voltak szép számmal: hiszen ott tolongott az Úr Jézus kíséretéhez tartozó sokaság, és jelen voltak a betegtársak is: a vakok, a sánták, a bénák és a mindenféle egyéb betegségben gyötrődök. És most? Kétezer évvel később ismét itt vannak mindahányan a kis zarándokcsoportban: a volt és a leendő betegek és azok, akik a test és a lélek betegségeiben aktuálisan próbáltatnak meg, és persze Hespera is, aki vak ide s tova – ha nem is 38, de – harmincnéhány éve. Kicsi lány volt még, amikor egy autoimmunbetegség következtében nagymértékben elveszítette a látását. Nem volt mozgáskorlátozott, mint az evangéliumi történet béna

embere, de mozgásában mégiscsak korlátozott volt. Persze, nem a helyzetváltoztatás okozott nehézséget számára, hanem sokkal inkább a helyváltoztatás. Az akadálymentes közlekedés lehetősége még azokon a feltehetően ismerős helyeken sem mindig adatott meg neki, ahol nap nap után megfordult. Szép időben kalandos kirándulásokat tenni, izgalmas tandembiciklitúrákon részt venni, nyílt vízben pancsikoni, csónakázni, hegyen-völgyön barangolni, alkalmasint téli sportokat kipróbálva korcsolyázni, síelni avagy zarándokolni pedig végképp nem tudna megfelelő segítőtársak nélkül. Hiszen ide, Jeruzsálembe sem lett volna képes önerejéből eljutni! De eljutott, és most itt a Jézus-korabeli Beteszda fiírdő ásatásai fölött arra gondolt, hogy Isten és az emberek segítségére szorultság az, ami összeköti őt és a történetbeli, 38 éve béna embert. De azért mégsem a „viszontlátás” csodáját kívánta magának. Valami másra vágyakozott: arra, hogy élete kiteljesedjen így, amint van: vaksága ellenére, vagy még pontosabban: azzal együtt is.

Hespera tulajdonképpen idén töltötte be a negyvenedik életévét. Az emberek nagy része úgy érkezik el ehhez a kerek évfordulóhoz, mint valamiféle tragikus eseményhez, amelyet nem lehet elkerülni, nem lehet elodázni, mégis legjobb volna letagadni. Kellemetlen valami, amin szükségszerű átesni. Kényelmetlen alkalom arra, hogy ki-kiszámadást tartson önmagában – Isten színe előtt. Amíg a tükör – amelyet számára barátnői éles szemű észrevételei helyettesítenek – az öregedés karakterisztikus jegyeivel, a szemek és ajkak körüli finom ráncokkal meg a hajszálak közül elő-előcsillanó fehérséggel szembesítik, addig a lélek a maga módján elvégzi az elmúlok és múlhatatlanok különös megmérettetését. S mindeközben, úgy tűnt neki, mintha áthaladna egy titokzatos kapun, amely az ifjúság tágas és sok tekintetben szabados tereiről az érettkor jóval behatároltabb lehetőségei felé vezeti. Ezek a lehetőségek azonban felbecsülhetetlen értékeket rejtenek, s kibontásuk csak a kegyelemmel együttműködő helyes emberi döntések nyomán válhat valóságos ténnyé. E

szerint a képlet szerint a test erőinek megfogyatkozása fordított arányban állhat a lélek szeretetben és szabadságban való kiteljesedésével. Nem érzett kétségbeesést a feltartóztathatatlanul tovairamodó idő okán. Ez a természet rendje.

Hespera tudta, hogy a negyvenes szám szent szám, akár években, akár napokban mérjük. Ezt a figyelemreméltóságát számos ószövetségi és újszövetségi történet igazolja. Az egyházi év liturgikus beosztása is megőrizte a keresztények számára a szent negyven nap hagyományát, így tartanak negyvennapos nagyböjtöt a húsvéti ünnepekre készülődő hívők, és így számlálják a Jézus feltámadásától Mennybe meneteléig eltelő napok múlását.

Negyvenedik születésnapja alkalmából megköszöntötte családja is, barátnői is. Mindenki próbálta valamiképpen emlékezetessé tenni számára ezt a nevezetes évfordulót. De arra álmában, sem mert volna gondolni, hogy Isten is beáll az ünneplők sorába, és ajándékot készít a számára. Nem is akármilyet. Eddigi élete talán legszebb lelki élményeit kapta Tőle csokorba kötve. A szentföldi zarándokutat is úgy fogta fel, mint Isten különleges ajándékát, még pontosabban, mint egy személyes, születésnapi ajándékot. Semmi szerepe nem volt ugyanis a megvalósításban az ő előrelátó tervező, szervező készségének, mondhatni, a kisujját sem kellett megmoccantatnia, szinte ölébe hullott a lehetőség. Egyedüli érdeme az volt, hogy élt a kínálkozó alkalommal, és a Szentföldről szóló, aktuális háborús híradások sem tántorították el részvételi szándékától. S most úgy érzékelte, hogy Isten, Aki egész éven át bőkezű ajándékosztogatóként járt a kedvében, ezzel a zarándokúttal mintegy megkoronázta léleképítő megtapasztalásait. Az ember, aki mindent láthat, ezt el sem tudja gondolni talán. Vakon, a Szentföldön? Miért? Minek? Hogyan?

A maroknyi nyáj, a kis zarándokcsoport ott állt tehát a napsugarak ragyogó aranyában a Beteszda fürdő

ásatásai fölött, és miközben az idegenvezető magyarázatát hallgatta, nézelődött. Szemük körbepásztázott, egy-egy másodpercre megpihent némelyik medencerészleten, oszlopmaradványon vagy a közeli Szent Anna Templom homlokzatán. Bármerre tekintettek, pillantásuk megszámlálhatatlanul sok érdekes látnivalóba ütközött. Az információk legalább 80 százalékát a látás révén nyeri az ember, így magától értetődik, hogy lekötötte őket a szemlélődés. A szemükön keresztül szinte magukba itták a rengeteg, szavakkal alig-alig körülírható gyönyörűséget. És mert nem volt elégséges a szemükkel lefotózniuk a látványosságokat, gyakran villantak a fényképezőgépek is, mobiltelefonok is és egyéb képrögzítő készülékek is, hogy az emlékezet megerősítése gyanánt megörökítsék azt a tömérdek, elképzelhetetlenül szép néznivalót. így készültek már-már művészi felvételek ott is, másutt is, mindenütt. Aki majd később el-elnézegeti őket, abban felidéződik az édességes emlék, és újra öröm tölti el a szívét. Ugye, a fotók a valóság másolatai ugyan, de az érzés, amit megelevenítenek az emlékezőben, igaziak?! Ugye, újra lenyűgöz majd a haifai kert felejthetetlen pompája, az akkói naplemente bámulatos szépsége, a páratlan színeváltozásokon átmenő bogumil szemet gyönyörködtető lombozata, a tagba, kenyérszaporítást megörökítő ikon, a Getszemáni kert kétezer éves olajfáinak látványa, a csodálatos panoráma a Carmelhegy tetejéről…?!

És mit csinált Hespera, aki mindezt nem láthatta, aki az egészből éppen csak egy töredéknyit érzékelhetett, mivel vak volt? Elgondolható, hogy az idegenvezető szemléletes magyarázatainak, a zarándoktestvérek részletező elbeszéléseinek és Hespera képzelőerejének együtthatásaként valamiképpen vizuális rajzolatok formálódtak az ő fejében is. Valahogy úgy, mintha valaki csakúgy grafittal, pár vonalat húzva kissé hanyagul felvázolta volna a legszebb templomok, épületegyüttesek, szoborkompozíciók és mindennemű, képzőművészeti remekművek sziluettjét. A jellegzetes jegyek alapján talán

sokak számára felismerhető volna a sebtében odavetett rajzolmány eredetije, de erősen megkérdőjelezendő, hogy ez a hevenyészett ábrázolási módozat önmagában ámulatba ejtené-e a szemlélőjét. Aki nemcsak néz, de lát is, annak a szíve tárul ki az Istenés ember alkotta csodák elragadó látványától. Elragadó, mert egy másik dimenzióba ragadja a két lábbal a földönjáró ember lelkét: az örvendezés és a hálaadás érzése emeli, szinte repíti fel-fel a mennyei magasságokba. Ám az, aki csak néz, de nem lát, annak mindez száraz információhalmaz, verbális ismeretanyag, amely sokkal inkább az értelmet dolgoztatja meg, mintsem a szívet munkálná. Hespera gyarapíthatja általuk a tudását, de a lelkét ez a valós képi megerősítés nélküli adatmennyiség aligha képesítheti szárnyalásra.

Hát akkor? Talán a szenthelyek kisugárzásából érzékelhet valamit. Hiszen lassan kétezer év óta jönnek-jönnek a zarándokok számolatlan tömegei, és imádságos lelkülettel keresik fel azokat a hiteles helyszíneket, amelyeken Jézus maga jártkelt. Hát persze, vélelmezi a látó ember, ez a titokzatos erőtér lehet az, amit a vak ember is érzékelhet. Hiszen az érzékelés szerve ezúttal nem a szem, hanem a szív. De hát a templom Isten háza, az imádság háza, mégis előfordul, nem is kevésszer, hogy látó emberek csupán műemlékként csodálják végig a leggyönyörűbb templomokat, mint az adott hely nevezetességeit. Nem érinti meg őket a hely kisugárzása, nem érzékelik az isteni jelenlét misztériumát. Hespera is úgy tapasztalta, ha belép egy óriási méretű bazilikába, ahol éppen csak a tér befoghatatlan tágasságáról, egy-két oszlop átkarolhatatlan alapkerületéről, a padok oldalának faragott mintázatáról vagy az oltár lábazatának formájáról, a szenteltvíztartó-edény alakjáról, esetleg a szentségház díszítettségéről nyerhet némi benyomást, Valójában erejét meghaladó feladat volna megállapítania, hogy tulajdonképpen valamelyik magyarországi székesegyházba, a római főtemplomok vagy a szentföldi bazilikák egyikébe érkezett-e meg. Nyilván tüzetesebb tanulmányok folytatása révén több sajátságos, kézzel fogható, csupán arra az egy

szent helyre jellemző jellegzetességet is felfedezhetne magának, de az ilyen külön akciók külön szervezést is kívánnának. Például alkalmanként létrával és portörlő eszközökkel kellene felszerelkeznie ahhoz, hogy valamiképpen takarító személyzetnek álcázza magát. Persze meglehet, hogy felmászva a tekintélyes magasságokba elhelyezett szobrokhoz, nem érzékelne egyebet, mint hűvös tapintású kőfaragványt. Hiszen a kő önmagában csak élettelen kő, még akkor is, ha Mária arcát formázza.

De hát Hespera is csak gyarló ember. Neki is szüksége van valami olyasmire, ami kinyitja saját önösségéből, és mintegy fogékonnyá teszi arra, hogy a szóbeli tájékoztatók és a megérinthető tárgyi részletek együtteséből mégiscsak megszülessék benne az öröm és a hálaadás érzése. Az ő lelke is csak edény, gyűszűnyi vagy hordónyi, mindegy is ebből a szempontból. Edény, amely sóvárogva várja, hogy betöltessék. A betöltekezés pedig azt jelenti, hogy nincs hiányérzete, és nincs benne irigység mások örömére, hiszen maga is örül. Ez a valami pedig a kegyelem. A kegyelem, amely a hiten keresztül működik.

Hespera úgy érezte, hogy a kegyelem segítette abban, hogy vizuális benyomások nélkül is teljes és maradéktalanul kielégítő élményekhez jusson. így lett övé minden ujjhegynyi érintés nyomán az egész. Megsimogatta a Nyolc Boldogság Templomának mívesen faragott feszületét, a názáreti zsinagóga Jézus-korabeli alapkövét, ujjal „nézte meg” az angyali üdvözlet sziklabarlangjának falát, a betlehemi istálló csillagjelét, a Golgota és a szent sír szikladarabkáját, megtapintotta a vérrel verítékezés töviskoszorús kerítéssel övezett szikláját… és hitt az isten részletekben megbúvó teljes jelenlétében.

Évekkel később is szeretettel idézte fel magában a Genezáreti tó partján az ún. Krisztus Asztala fölé épült templomocska meghittségét, ahol a feltámadt Jézus kenyérrel és sülthallal várta tanítványait, s a zarándokok lábat moshattak a bibliai tó vizében. Ő is ott állt a sekély parti vízben, és a többiekkel együtt kavicsokat szedegetett.

Jó volt emlékeznie a könnycsepp alakú templom bensőséges hangulatára is, amely efölé a hely fölé emeltetett, ahonnan Jézus először látta meg Jeruzsálemet. Ők Krisztus Király ünnepének délutánján érkeztek oda. Emlékszik, az oltár előtt néhányadmagával fogózkodott is. Felejthetetlen volt a Getszemáni kert kétezer éves, máig élő, nyolc olajfájának tanúságtevő közelsége is. Mindent, amit ott megtapasztalt, átélt, felsorolni is sok volna. De legnagyobb hatással rá talán magának a keresztútnak a végigjárása volt. Vállán ma is érzi a gerendaforma keresztfa súlyát, amelyet akkor és ott négyen-öten is vittek egyszerre, egymást váltva egy rövidke darabon. Megrendítő érzés volt a vérrel verítékezés sziklájának érintése is éppen úgy, mint a szentsír barlangszerü, sötét üregének felkeresése. Hálával emlékezik vissza arra a furcsa kis, összetöpörödött teremőrre is a Szűzanya elszenderedése emlékezetére épített templomban, akit csak akkor vettek észre, amikor az égő mécsesekkel megrakott tartót elhúzta a rácsos kapuk elől, s beengedte őt egy, a látogatóktól elzárt helyre, hogy végigsimogathassa az örök álomba merült Máriát ábrázoló szobrot.

Isten, ha ajándékot ad, az minden szempontból tökéletes ajándék. így vált ez a nem mindennapi zarándokút Hespera számára végső soron a „van emberem” zarándokújává. Emberéül adatott a zarándoklatot szervező atya, aki ismeretlenül is bizalmat szavazott neki, s feljegyezte nevét a zarándokok névsorába. Embere volt mindvégig az a kedves hölgy is, aki a közös jelentkezés percétől segítőtársa lett. S hogy ne érezze magát elszigetelten, perifériára szorultan, az út során a csoport tagjai valamennyien embereivé váltak. Sokan voltak segítségére egy-egy magyarázatot kiegészítő mondattal vagy segítő, óvó mozdulattal, barátságos érdeklődéssel, nyitottsággal. Mindenki jóindulatot tanúsított irányába. Voltak, akik a kaktuszok harci fegyverzetétől sem riadtak vissza, s milliomnyi szőrszálszerü tövisből álló gyűjteményt szereztek a

tenyerük és ujjaik bőrébe tapadva, csakhogy összeismertessék Hesperát néhány mediterrán pozsgás növénnyel. Másfajta, szelídebb virágokkal is barátságot kötött a kedves ismerősök figyelme révén. S bizony, a kavics-, csigaház, kagyló – vagy földgyüjtésében is akadtak segítői. Nem volt egyedül az embertársak között. Úgy érzékelte, hogy nem egy, nem kettő és nem három ember, hanem az egész közösség elfogadta olyannak, amilyen, és mind befogadták maguk közé.

Végeredményben, mindent egybevetve és mérlegelve arra a megállapításra jutott magában Hespera, hogy ez a szentföldi zarándokút egy darab földi Mennyország megtapasztalása volt a számára. Ezt mindvégig sejtette, de így, ilyen világosan megfogalmazni csak jóval később tudta. De akkor már abban is bizonyos volt, hogy mint egy mozifilm egyetlen, kimerevített filmkockája, úgy őrződik meg emlékezetében az a jelenet, amikor ott álltak a zarándokok Jeruzsálem napsütötte utcáján, a Juh-kapu közelében, mint valami páholyban, az egykori Beteszda fürdő ásatásai fölött, hallgatták az idegenvezető beszédét, és nézelődtek. Ő is ott állt közöttük, figyelt, és a szívében arra gondolt: „Uram, köszönöm, hogy van emberem… Köszönöm, hogy vannak embereim…”

DIANA MONICA BUCIUMAN

Diana Monica Buciuman s-a născut la 13 martie 1972 în Baia Mare. În paralel cu prima treapta de liceu a urmat cursurile Şcolii Populare de Artă din Baia Mare dovedind certe aptitudini pentru pictură, însă o boală necruţătoare de vedere i-a ruinat marele vis de a ajunge pictoriţă. Nevoită fiind s-a transferat la o şcoală pentru deficienţi de vedere din Arad, secţia profesională, pe care a absolvit-o în 1990.

Actualmente este elevă la liceul pentru deficienţi de vedere din Cluj cis a XII a.

Premii obţinute la Festivalul Naţional de creaţie literară „Paşii Profetului” organizat de filiala Bihor: 1992 premiul revistei „Familia”, 1993 premiul III, 2000 premiul

III şi premiul ziarului „Crişana”, 2001 premiul I (unu) şi premiul revista „Familia”, 2004 premiul 11 şi premiul revistei „Orizont”. În anii ’2006, 2007 şi 2010 obţine premiul 1 (unu) la acest renumit festival.

Premii obţinute la Concursul de creaţie literară I.V. Tassu: 1994 premiul III, 1995 şi 1999 premiul I. în 1996 a obţinut premiul ziarului „Graiul Maramureşului” la ediţia a X-a, a Festivalului Naţional de poezie „Fosile Lucaciu”.

Printre publicaţiile de seamă în care i-au apărut grupaje de poezii se numără revistele: „Familia”, „Caietele Oradiei”, „Poesis”, „Litera noastră” şi ziarul „Graiul Maramureşului”.

În 2007 a debutat cu placheta de poezii „Suflet rănit” tipărită la editura Eurotip din Baia Mare.

FRUMUSEŢE APUSĂ

Ce repede apune frumuseţea şi înserează ridurile-n noi!

Curând vom semăna cu nişte cuiburi în care se înfig unghii de ploi.

Şi vom simţi cum creşte mucegaiul în colţul nesfârşitului ecou.

Când ne-om roti spre o altă depărtare la zborul înăuntrul unui ou.

SUFLET RĂNIT

Să nu mai numeri zilele ce zboară Palide păsări înspre nicăieri!

Nu-ţi fie frică, nimeni n-o să-ţi ceară să scormoneşti în rana dinspre ieri!

Se face toamna cailor cenuşă.

Pe şei subţiri de aer tremurând;

Mai bine uită-ţi mâna-ntr-o mănuşă să încălzească faţa altui timp!

TEAMĂ DE IUBIRE

Plouă cumplit peste poteci umile cu frunze otrăvite de-un cântec neştiut şi nu-ndrăznesc s-acopăr distanţa dintre zile cu mantia de rouă a unui început.

Ţi-aş spune-nfiorată eşti totul pentru mine Dar mă-ngrozeşte foamea şi setea ta de joc când îmi arunci în faţă

cuvintele jivine să-mi pipăie obrazul cu dinţii lor de foc.

Ţi-aş arăta femeia născută pentru tine Ce te-ar iubi sălbatic într-un decor festin Dar îmi opreşte gestul în aer nu ştiu cine?

Şi iar mă simt povară pe-un umăr de mălin.

ESTERA COLESNIUC

Estera Colesniuc s-a născut la I mai 1967 în Suceava, unde a absolvit primele opt clase. Şi-a continuat studiile la Cluj – Napoca, ca elevă a Liceului sanitar cu profil BIT, acestea fiind continuate la Arad.

După liceu, a absolvit cursurile postlicealc la Bucureşti S*-a angajat ca asistentă medicală în Botoşani, unde locuieşte şi în prezent.*

Este prezenta în antologia „Golgota în amurg", poemele din aceasta antologie i-au fost difuzate în repetate rânduri de Radio România Actualităţi, publicate în întregime de Revista audio „Radar" şi prezentate secvenţial de postul local de televiziune „Tele M". Concursul de creaţie literară „Paşiiprofetului" la ediţia din 2008, o aduce pe Estera Colesniuc în onoranta postura de a ocupa locul 1 în cadrul acestuia, fapt mediatizat de Radio România Actualităţi, Revista „Impact" etc.

Paşii Celui ce vine

Motto: *„Nu stârniţi, nu treziţi dragostea, până nu vine ea" („Cântarea cântărilor",* So*lomon)*

Fluturi mari şi bezmetici, ca o rostire confuză, îi simt pe mâinile goale, pe buze.

Mă ating cu aripile.

Îi aud izbindu-se de aşteptarea mea.

Tresar în izul de larvă.

Mă obosesc traiectoriilor lor imprecise. Seamănă cu un joc ce face ţăndări speranţa.

Lumina se scurge peste linişte.

Ascult paşii Celui ce vine.

Cânt

Când primăvara aduce în mine prinos, Cu jertfiri şi-nnoiri pe altare.

Eu înfloresc în tine frumos.

Ca sărut arzând în felinare.

Te chem lângă şoapta din templul străvechi, Să-ngenunchem tăcerea-n sărut.

Să curgem în fiorul întâiei perechi, Ascultând cântările din templul cărunt.

Epilog

Să mă ţii de mână ca noaptea de lesă, Când în noi începe iubirea inversă.

Iar verdele e dulce alin.

În mână se scurge al frunzei suspin.

Strivită, iubirea se scurge-n potire.

Şi plânge în păsări ecou de iubire. Mi-e liniştea căzută sub pleoape.

Mă ţine în braţe, de tine aproape.

Se-ascunde în palmă un zvon de final, Sărutul se sparge în ţăndări de mai. Tărâmul din mine cu iz hibernal.

Mă duce tăcută spre alt areal.

VASILE CRISTIAN

Născut 24 decembrie 1952 în Racaciuni jud. Bacau. Gimnaziul l-a urmat în satul natal. Cursurile liceale le-a urmat la Liceul agro-industrial Hemeiuş. l-au apărutorobleme cu vederea în anul 1992. Actualmente este pensionar. Participa începând cu anul 2003 la secţiunea epigrame a Festivalului de creaţie Literară „Paşiiprofetului „obţinând în anii ’2005 şi 2007 locul 11 respectiv locul III în anul 2009.

MAFIA PERMISELOR DE CONDUCERE

Au vândut la carneţele Câte şi-au dorit în vis „Voi corupţi”! După zăbrele! S-aveţi parte de „permis”!

ANUNŢ PUBLICITAR

Caut armele furate.

Ce-au trecut, gârla!...

Toate au înscris pe spate Marca „furt din Ciorogârla”!

BOC ŞI PENSIILE MARI

Pensii uriaşe toate Au căzut fără noroc la baloanele umflate Au pocnit în palma… boc

CELULA LUI BECALI

Aici zace-n închisoare Fără cal, ce-l spunea „breazu” Specialist în sechestrare însuşi el „Mihai Viteazu”!

ETERNITATE

Lui G. Nicolescu

Cu glasul său fermecător George Nicolescu poate, Să rămână pe „covor” Pentru o „ETERNITATE”!

MARIA DEAC

S-a născut la 22 mai 1984 în localitatea Bogdan-Vodă, judeţul Maramureş. A urmat cursurile şcolii generale din localitatea natală. Pe la vârsta de 20 de ani a scris o poveste pentru copii cu titlul „Prinţesa din ţara întunecată”. Această poveste a fost prima dintre creaţiile sale literare. Au urmat câteva poeme în proză cu care a obţinut premiul II *la festivalul-concurs de creaţie literară „Paşii profetului” desfăşurat la Oradea în luna mai a anului 2009. Aceste poeme vor face parte dintr-un volum aflat în pregătire.*

În acelaşi an, o altă poveste scrisă de ea, „întâmplări la curtea lui Mâţaşcu-Vodă”, a obţinut o menţiune specială în cadrul concursului de creaţie literară „Carmen Silva”, concurs organizat de către Asociaţia Nevăzătorilor din România.

În revista „Adolescent-magazin”, publicaţie a Liceului pentru Deficienţi de Vedere din Cluj-Napoca, au apărut câteva din creaţiile sale. Revista „Familia ortodoxă” a publicat în numărul din decembrie 2009 poemul în proză „Meditaţii”.

ÎNSERARE

Pe cerul violet se aprind stele aurii una câte una. Ce mai speră trandafirul galben să i se arate în această noapte care stă să cadă? Poate un licurici albastru, poate o privighetoare cu pene de argint; sau cine ştie?…

Înserare dulce, aşterne tu văluri de ceaţă peste munţii cei bătrâni… O, lună, nu te doare inima să ucizi cu secera-ţi de aur soarele-n amurg!? Crinule cu floare albă, prinde-ţi în coroana ta voalul străveziu al înserării, ca să te cununi la revărsat de zori cu luna care se topeşte dincolo de zări…

Prin ceţuri de livezi înserarea-şi cerne parfumul de raze. Ce taină ascunde-n sân luceafărul de seară? Oare ce dulci visări poartă stelele?

Nu te mai gândi la cele ce au să vie. Ascultă mai bine suspinul tainic şi tăcut al înserării. Nu-ţi strivi lacrima sub geană; las-o să cadă pe iarba moale, căci din ea vor răsări, la căderea înserării, lalele albe, cu parfum de lună plină.

TOAMNA

Toamnă cu ochi de culoarea murelor, ai venit înainte de vreme şi, cu paşi tăcuţi ca de hoţ, ai dat iama prin livezi, scuturând fără milă frunzele din copaci. Toamnă frumoasă şi vicleană, tu porţi pe braţe uriaşe buchete de crizanteme şi stoluri imense de grauri singuratici îţi urmează umbră.

O tristeţe adâncă s-a abătut peste tot şi peste toate… Nici stelele nu mai licăresc atât de vesel ca înainte şi poate de aceea nopţile par mai întunecoase şi mai vinete ca altă dată…

În zadar încerci tu toamnă, nobilă fiică a pământului, să alungi supărarea din păduri şi din grădini întinzându-ne tuturor a coşuri pline de fructe zămoase şi apusuri de soare pline cu lumină trandafirie… Tu ai copt strugurii în vii tu împrăştii aurul frunzelor pe dealuri dar veselia pare că a uitat să coboare asupra noastră. Doar bostanii cei burduhănoşi, împrăştiaţi aiurea pe ogor, râd prosteşte cu gura plină de sâmburi.

Îl văd fără să vreau pe moşneagul Octombrie trecând agale prin porţile caselor de ţară, purtându-şi cu trudă pe umerii încovoiaţi cojocul de brumă. Ciocănitori nătânge bat la nesfârşit toacă prin codrii bătrâni. Şi toamna trece lin, fără oprire, peste pământ şi peste anii vieţii noastre…

UN GRAUR

Pe o ramură de plop uscat s-a oprit un graur abătut şi singuratic. Din cântecu-i bolnav şi spart se desprindea vădit o tristeţe ne-nţeleasă ce cădea apăsătoare peste umbra înserării…

Stoluri mari de ciori se roteau în văzduh, căutându-şi croncănind adăpost pentru noapte. Rândunelele treceau

grăbite, fără a-l lua în seamă pe graur. Dar lui nu-i păsa nici de ciori, nici de rândunele; privea neclintit în gol cu ochii mici ca două gămălii…

Pe cerul vineţiu luna răsărea palidă şi dusă pe gânduri… Ea îl zări pe graur şi, ascultându-i cântecul, păli şi mai tare, zicând „Am atâtea stele în jurul meu, dar niciuna din ele nu vrea să-mi ţină de urât. Sunt aşa singură, îngrozitor de singură!…”

Ce poate fi mai adânc şi mai trist ca făptura unui graur singuratic, stând pierdut pe o ramură de plop nătâng…?

Deodată, desfăcându-şi aripile, el zbură în văzduh cu-n ţipăt. Şi mi se păru pentru o clipă că purta tot cerul pe aripile lui firave, cenuşii, de culoarea toamnelor ceţoase.

Adeseori m-am oprit şi eu pe ramura unei iluzii crescute din trunchiul unui vis…

Şi când vântul realităţii a prins să bată, mi-am luat zborul, temându-mă ca nu cumva tristeţea să mă ajungă din urmă…

ADRIAN DUMBRAVĂ

Născut la Brăila pe 12 ianuarie 1952, decedat la 10 iulie 2010. A avut preocupări literar e încă din şcoala generală perioadă în care a debutat în revista şcolii A participant la concursurile literare organizate de Asociaţia Nevăzătorilor din România.

Astfel la Concursul de creaţie literară „Paşii Profetului” ediţile din 1996 şi 2002 la secţiunea poezie a obţinut locul III. La Concursurile de creaţie literară „I. V. Tassu „şi „Carmen Sylva „secţiunea poezie a obţinut locul I – în anii de gratie 2000.

2001, 2008, locul II *în anul 1995, locul III în anul 2007.*

S-a stins din viaţa în anul 2010.

FANTOMA

Sărmane Hamlet, visul şi fantoma Ţi-au arătat sfârşitul şi nu ştiai că e destinul tău.

Şi prinţii mor mânaţi de-o nălucire! Te-ntrebi tu muritor de rând.

De câte ori ţi-ai încercat norocul, Sau ai visat destinul şi ursita, într-un coşmar jucat de alţi actori. Să nu-nţelegi că despre tine-i vorba, şi-n ceasul cel din urmă să pricepi că astă scenă ai jucat-o ades.

PENTRU NOAPTEA TA

Stau cufundat în leagănul de noapte şi deodată cerul s-a deschis.

Noian de stele s-au desprins din vis, Ce-mi amintesc de galaxii de lapte.

Prezent şi viitor descris în fapte.

De constelaţii – horoscop admis.

Cu răul sau cu binele promis cu adevăr strigat sau spus în şoapte.

Eu vreau să lupt cu ce-mi oferă viaţa, Chiar dacă Domnul îmi întoarce faţa. Nu vreau o noapte să m-arunce-n hău, Ci să urmez destin creat de mine.

Şi tu îţi poţi crea destinul tău, Luptând cu răul pentru a fi mai bine.

PERONUL

Aştept timid pe un peron de gară Un tren al meu, dar parcă nu mai vine.

Vin altele, opresc, opresc şi pleacă.

Sunt tânăr, pot s-aştept încrezător, Mă-ncântă cei ce urcă şi coboară şi îşi urmăresc neabătut menirea.

Târziu, târziu vederea îmi slăbeşte şi parcă şi răbdarea-mi joacă feste.

Ce mai aştept, ce-aştept mă-ntreb adesea… Atenţia mi-a fost distrată oare?

Acum în ceas de seară mă trezesc cu părul alb, privirea-n hău pierdută, Realizez că trenul meu a fost şi l-am pierdut în clipa decisivă.

Rămân plecat cu ochii trişti şi goi şi doar finalul poate să mă-mbune.

LILLY ENOIU

S-a născut la 15 februarie 1925, în Cetatea-Albă. A urmat cursurile gimnaziale şi liceale în oraşul Mizil. În tinereţe a lucrat ca şi contabil în Mizil şi Ploieşti. Perioadă îndelungată a îmbrăţişat profesia de jurnalist la diverse

publicaţii din Ploieşti. Este deţinătoarea premiul II şi *III la ediţiile din 2008 respectiv 2009 a Festivalului de creaţie literară „Paşiiprofetului”. Au văzut lumina tiparului următoarele lucrări purtând semnătură Lilly Enoiu*: *„Versuri satirice şi epigrame” – Editura Printeuro Ploieşti, „Lapomul vieţii”, „Purtătorul bastonului alb”, „Destinul lui Pepy”, „Pepy”, „în numele omeniei”*.

Isteţul din umbră

Isteţul e-nfipt ca un ghimpe-ntre flori
Şi vorba-l e răget, privirea ocară.
Sub masca-l de înger se ascunde o fiară…
Ţâşnesc după toană, aşa într-o doară furtuni de fiori.
Vile din nimicul rudelor
Că am atâtea vile, e firesc!
Opincile din satul meu natal.

Strânsura şi-o răstoarnă amical la uşa mea în timp ce chefuiesc.

Opozantul din tren

Parcurgi pe distanţa Bacău-Bucureşti cu gura Călare pe-un snop de urechi, Mai bine te-ai duce să vinzi haine vechi să ieşi uşurel din haihuiul ce eşti.

Tanga

Firul dintre două sfere Sufocând extrema gurii, Bobul exploziv îl cere să dea cep contra naturii.

CĂTĂLIN GAVRILIU

Cătălin Gavriliu, născut în Bacău, pe 15 februarie 1968

Debut cu proză în revista Contrapunct nr. 2 1990, cu o prezentare de Mircea Nedelciu. Apariţii în revistele Familia, 22 – suplimentul, 13 Punct etcin 2001 apare la editura electronică Liternet miniromanul Ghiţă, cu o prefaţă de Petru Cimpoeşu şi o prezentare de Ovidiu Bufnită. Premii la concursuri literare în Târgovişte, Buzău, Bacău.

De mai multe ori laureat cu premiul I al concursurilor literare organizate pentru nevăzători, „Paşii profetului” de la Oradea şi „Carmen Sylva” de la Bucureşti.

Haruspicina

Poarta familiei Moldovan era încuiată, de frica mascaţilor. În faţa ei aşteptau, într-o oarecare ordine, anii din ultima perioadă.

Discutau.

O iritare nealbită încă de zăpadă a simţit noul an când a apăsat pe clanţă.

Dădu să sară gardul, dar ceilalţi îl opriră:

— Hei, nu vezi unde-i coada?

Abia venitul nu şi putu reţine un zâmbet, apoi iar încercă să ajungă dincolo.

— Dom'le, ăsta nu-nţelege de vorbă bună! îmi zise unul, în ochirea lui după cineva cunoscut căruia să i se plângă, adică vine mucosul şi se vârâ-n faţă, trăi l-ar naiba…

Eu eram în plasa doamnei Moldovan. Un pui congelat. Continuam să pătez ce aveam în jurul meu: două cărămizi de cafea şi „Răcnetul" cu programele de Revelion ale televiziunilor locale.

Fusesem martor al rândurilor de mai sus, cum o aşteptam pe mama Rozei să găsească în poşetă cheia, să descuie, apoi să nouie la loc, căci ne întorsesem de la Big Non Stop şi eram flasc, suficient de dezgheţat ca să înţeleg spiritul vremii.

I-am dat un răspuns echivoc – mă întorc imediat ce mă eliberez de trup şi lămurim lucrurile, care i-a potolit pe toţi.

O rugam în gând pe gospodină să mă gătească mai repede, eu fiind deja curăţit de măruntaie. Aş putea fi băgat direct în cuptor, cu ceva mirodenii pe mine.

În acea zi, dintre ultimele ale anului, doamna Moldovan nu mai ducea grija bucatelor pentru masa de Revelion. Totul era pregătit în mare măsură şi datorită Rozei, care îşi avea invitatul ei special.

Madam ieşi totuşi scara pentru mici cumpărături şi, în buticul din staţia de autobuz, se întâlni cu o prietenă care îi tranzita cartierul.

Mă avea tocmai introdus în sacoşă când fu strigată de aia.

Nu se mai văzuseră de aproape cinci ani. Copilăriseră împreună, dar acum le despărţea traseul lui 14.

— Ce mai face Rozica?

De parcă abia ar fi aşteptat să i se pună această întrebare, doamna Moldovan intră direct în subiect:

— Vorbesc uneori cu ea, bunăoară când spălăm rufe în baie, şi numai ce-o văd că şi spintecă burta cu n briceag. Nici tu păzea, mamă, nimic. Practică harachiri, zice că-i pasiunea ei. Ia fiecare intestin şi-l dă cu o soluţie, naiba ştie ce-i, dar miroase a trandafiri de te ameţeşte.

Şi eu, dacă aş fi fost în locul celeilalte, aş fi zis că soarta fusese nedreaptă cu Lenuţa, de o adusese într-un asemenea hal de nebunie la nici 50 de ani, aşa, dintr-odată, fără niciun semn care să-mi fi permis acum să spun că încă din grădiniţă i se întâmpla să scape caii…

— Zice că asta e adevărata igienă, sănătate curată, continuă mama. Mi-a arătat şi nişte cărţi, să nu cred c-ar face de capul ei. Dar eu una nu ştiu… Poate că nu mai înţeleg eu tineretul de azi.

— De ce nu-i cauţi un băiat cu care să se împrietenească? Imediat or să-i treacă gândurile astea…

— Ce gânduri, tu, n-auzi că sfapte?!

Şi eu aş fi urcat în primul autobuz, spunând ce bine mi pare că ne-am întâlnit, la mulţi ani etc.

Este 31 decembrie, ora 22, 45. Nu pot spune că sunt chiar eu în clipa de faţă.

Tocmai a expirat Roza. Să fiu boarea asta care-i înconjură friptura…

Sunt cam zăpăcit. Până la începerea transcrierilor ăstora, mi-am făcut de cap prin paharele de pe masă, ca orice indeterminat.

Nu mai am nicio legătură directă cu trupul meu. Prăjeala de pe el e de doi milimetri. Chiar acum e împărţit mesenilor, cu o lingură de piure alături.

Ader la suprafaţa uleioasă a fostului meu piept când îmi dau seama că ea a luat în mâini cuţitul şi furculiţa.

Stă aplecată deasupra mea. Izbucneşte în râs, ca

proasta. Mici stropi de vin din gura ei sfârâie pe mine, răcorindu-mă.

Îşi revine. Taie, duce la gură. Mestecă. Ce bine e aicea la tine, în bazinul de sub limbă, cu vârful căreia mă iei şi mă salţi până sus, în cer, unde mireasma de trandafir e şi mai puternică… Sunt cel mai fericit spiriduş din lume. Deloc nu regret că mi-au luat piuitul.

Ea m-a terminat.

Mă înghiţi.

I se făcu rău.

Ieşi afară să ia aer curat. După ea sosi în curte şi invitatul special, care o cuprinse de după umeri şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Rozy? Pot să te ajut cu ceva?

Pe băiat îl cheamă Jean Gabriel şi e student la Informatică. Are deja viză pentru Canada. În viaţa mea anterioară celei de pui în ograda Avicolei am fost şi eu de acelaşi sex, colegi de liceu chiar. Mă omoară faptul că nu aveam nicio aplecare spre concret. În plus, mă caracteriza „Prin procură, trăiesc orice aventură”.

Roza răspunse că nu, nu avea nevoie de nimic.

Jean Gabriel insistă:

— Dar ce ai? Mie poţi să-mi spui. Te am supărat, te-am jignit cu ceva? Te rog, uită te în ochii mei!

Ea însă nu se putea întoarce. Simţea că n-o să mai reziste.

— Hai să facem câţiva paşi. Nu-mi place când eşti tristă.

— Vomit unde vreau eu. E clar? zise ea tăios.

Jean Gabriel se retrase. îl văzu că o aştepta în hol.

După ce mai luă aer, atât cât să se plictisească Jean

Gabriel, la care ţinea totuşi îndeajuns ca să nu fie văzută în halul acela de răvăşeală, Roza intră direct în baie. Îşi dădu cu puţină apă pe obraji, apoi îşi descheie cămaşa, o dezbrăcă şi, doar în blugi, îşi înfăşură strâns şoldurile cu un prosop, luă ligheanul destinat, îl puse în dreptul abdomenului şi, da, se tăie.

Eu am ieşit imediat şi am început să privesc

spectacolul, de pe marginea vasului care se umpluse cu sânge şi intestine.

Se apleacă sub chiuvetă, de unde ia o sticluţă. Înmoaie puţină vată. Şi n mirosul acesta puternic de trandafiri văd cum îşi curăţă măruntaiele!

Aşadar maică-sa avusese dreptate, deşi mi-e greu să cred că asemenea scene s-ar putea juca şi cu public. Mai mult ca sigur că o spionase şi că de atunci fabula pe această temă.

La un moment dat, Roza apucă un pumn de intestine şi le desfăşură pe o carcasă de radio.

Destinul nu-i se adresa prea citeţ.

Nu înţelegeam de ce preferase asta ceştii de cafea ori palmei întinse contra ştii tu ce chivuţei care se pretindea a fi Jean Gabriel în materie de ghicit.

Mări ochii. Murmură ceva. Ce o fi văzând în încurcătura aia de maţe, am vrut să aflu, introducându-i mă în gând, graţie naturii mele foarte greu de explicat mie însumi chiar, darminte… Comparaţi mă cu Neghiniţă.

Mai întâi să-ţi spun că în anul care o să înceapă îţi vei găsi un drum în viaţă. O să reuşeşti să pleci din ţară, te măriţi, prinzi un loc de muncă bun, câştigi la Bingo, ceva în genul ăsta. E un an decisiv, ce mai. Toate iluziile, fantasmagoriile şi porcăriile de beteală pe care „Şi ieri va fi o zi” ţi le ar fi putut oferi n-or să ţi provoace decât un zâmbet condescendent. De unde ştiu? Am cunoscuţi în toate regnurile, ştiu tot, sunt dat în paişpe. Ştiu că nu prea ţi-ai trăit anii, toceai tot timpul pentru examene, scoteai nasul afară doar când mergeai la preparaţi i, crai la X D, eu la I, o singură dată am încercat să intru în vorbă cu tine, aveam acelaşi drum spre casă, îţi aduci aminte?

Dar mi-am dat seama imediat ce devenisem: o simplă idee nuanţată, dacă nu cumva un amalgam neinteligibil. Oricum, până îmi venea rândul la exprimare, puteam revizui textul.

Lipsa fundamentului teoretic m-a făcut uşor, prin urmare ajung adeseori la poarta rostirii.

Asist neputincios la afirmarea tezei că n noul an

Rozei i se va întâmpla ceva groaznic.

Simbolurile de pe tăbliţa de „Sony” emit răspicat sentinţa.

Aud toate aceste locuri comune învelite în hiper teorie şi nu-mi vine să cred că e posibilă o asemenea întoarcere la misticism şi obscurantism.

Adică de ce să mori ori să dea naibii vreo boală peste tine? Abia ai terminat liceul, nici nu ai făcut ochi, cum se zice, părinţii nu ţi-au arătat ce e viaţa, nu te trimiteau iama cu noaptea-n cap să ţi prelungeşti şomajul, nici măcar să cumperi lapte, aduceau ei totul, odată i am văzut descărcând din BMW un sac de pui congelaţi, stăteam pe balcon, la o ţigară, şi întâmplarea a făcut să văd chestia asta, nu-mi place să mă uit în curtea vecinului, şi atunci mi-a venit o idee, dar nu puteam scrie nici cum mă cheamă, scara am avut 39 de grade, iar a doua zi dimineaţă, după cafeluţa în care n-am desluşit mai nimic, încă mai ardeam, m-am aşezat la computer, draga mea, şi am început o schiţă cu nişte ani care stau buluc în poarta ta, mai vine unul, se ceartă între ei care să fie trăit, apar eu sub forma unui pui şi mă erijez în arbitru al disputei, mă rog, ceva destul de stupid, pe atunci eram la pământ cu moralul, crede mă, chiar vedeam anii tinereţii mele cum „crapă şi se duc dracului”, n-aveam condiţii de lucru, îmi zbierau nepoţii prin jur, maică mea mă tot bătea la cap cu profeţiile ei sumbre, c-o să fiu până la moarte baby sitter…

Dar rămăsesem total izolat în acea „lume a concepţiilor despre…”, aşa că m-am întors înapoi în baia harachiri-ului.

Terminase.

Avea faţa de ceară când ajunse în sufrageria cu oaspeţi.

Maică-sa bănuia ce se întâmplase, dar se abţinu să comenteze.

Roza se apucă din nou să mănânce, să vorbească, să urmărească programele TV şi să bea.

Jean Gabriel o recunoscu pe cea dintotdeauna. Îi zâmbi. Ea îi răspunse strângându-i uşor mâna.

— E bine acum, nu?

— Da.

Desigur, nu mai putea fi vorba de gelozie. Constatam o stare de fapt de pe marginea farfuriei cu ciorbă a domnului Moldovan, şi-atât.

Mai erau şi alţii la masă, fete şi băieţi, rude de ale ei, mă rog, nu mai insist. S-a ciocnit pentru fericire, succes…

Îmi spun că eu sunt copilul odorific al Rozei, supravieţuitorul ei…

De bună seamă că am o compoziţie complexă.

O să umblu cât m-or ţine legăturile Van der Waals, pentru că şi viaţa de halenă e de trăit!

AURELIAN GHELASE

S-a născut la 1 martie 1943, în comuna Zăvoaia, jud. Brăila. A studiat Liceul pentru orbi din Cluj, apoi la Şcoala Postliceala de balneofizioterapie de la Vatra Luminoasă din Bucureşti. S-a stabilit şi a început să asiste medical lumea la Galaţi. Genurile literare preferate de Aurelian Ghelase sunt epigrama şi proza scurtă umoristică. A semnat numeroase catrene, animând cu ele cenaclul „Verva" din Galaţi, publicaţiile din aceeaşi localitate şi din ţară. Participă la toate concursurile de creaţie literară „Paşii profetului", cu diferite lucrări de proză scurtă sau epigrame, şi, de fiecare dată, obţine locul 1 la epigrame.

În 1993 a debutat într-un mic volum cu nume ecumenic – „ACE, BRICE ŞI… ORICE", publicat la editura Omeron din Bucureşti în anul 1996 apare cu proză şi epigrame, în Antologia Scriitorilor Nevăzători din România „Constelaţia Homer".

În anul 1997 publică un volum cu „Ultimele antume" şi „Primele postume", intitulat „ZÂMBETE ÎN TRANZIŢIE" apărut la editura Fundaţia „Optimiştii".

Aurelian Ghelase a apărut în limba bulgară cu povestirea „Diagnostic", în volumul „Visoka Svetlina", şi în versiunea englezească a acestuia „High light". Ambele volume au văzut lumina tiparului la Sofia în 1996 şi au fost aleştuite în urma unui concurs pentru Almanah al Scriitorilor Nevăzători din sud-estul Europei.

PREZENTARE

Ghelase Aurelian

De felul meu sunt brăilean.

De aceea a ieşit pastila A nimerit orbul Brăila.

NĂSCUT LA

ÎNTÂI MARTIE

Cândva în loc de mărţişor Primise mama un fecior.

Eu care azi cu părul sur Mai am pe undeva un şnur.

PROFESIONALĂ

Fiind masor de meserie Trăiesc sublima poezie Dacă-mi oferă-n prealabil Clienta peisaj palpabil.

AUTOBIOGRAFICĂ

Punând mâna pe o vargă Mi-a zis tata răspicat:

„Cară-te în lumea largă”!

Şi aşa m-am însurat.

LA ROMÂNI

Precum ciuperci după o ploaie Au răsărit partide-o droaie.

Dar nu ne fac nicio favoare că sunt ciuperci otrăvitoare.

UNUI CONFRATE

Şi-a îndeplinit frumosul vis Numele pe-o carte-şi vede scris M-am convins şi eu că nu e zvon E şi-n cartea mea de telefon.

UNUI UMORIST Te-a cuprins acum fiorul Afirmării şi te-apasă.

Dar când s-a rupărţit umorul Nu ai fost găsit acasă.

LUPTA ŞAHISTĂ Ca românul nu-i niciunul.

Şi în sah multe combină şi-a sacrificat nebunul S-o câştige pe regină.

EPITAFUL JURISTULUI

Când huma îţi apasă pieptul Ce fel de soartă mai aştepţi Ai practicat în viaţa dreptul şi eşti în lumea celor drepţi.

DECLIN

Anii au trecut în zbor.

Rar mai scriu o poezie.

Iar pe teme de amor Mă rezum la parodie.

CREŞTINEASCĂ Am ajuns la vârsta-n care îmi prieşte postul mare.

Căci femeile creştine Au pretenţii mai puţine.

DECEPŢIE

I-a promis marea cu sarea Dar fu rău lovită-n soartă când făcu ea constatarea că e mare, dar e moartă.

DIALOG EROTIC

— Hai iubito-n parc sub tei!

— Ba nu vin că ştiu ce vrei.

— Garantez că mă abţin;

— Păi atunci de ce să vin?

DIALOG CONJUGAL

Zise soaţa printre şoapte:

— Mergi de două ori pe noapte? El grăi cu voce clară:

— Dacă noaptea e polară.

DUPĂ O VÂRSTĂ

Răspicat fără de şoapte Spun oricui dintre femei.

Ieri aveam idei de noapte.

Azi am noapte de idei.

EPITAF AUTOCRITIC

Că am fost văzut beat praf, Recunosc în epitaf.

Dar fără pahar în mână.

Va urma să fiu ţărână.

EPITAF CU DESTINAŢIE

Pe piatra-mi funerară deci să fie scris cu slove clare.

Că nu sunt dispărut pe veci Ci sunt plecat la reciclare.

ANA HOMPOT

Ana Hompot – născută la Deva, la 17 februarie 1955. După absolvirea Facultăţii de Filologie din Cluj, în 1980, a funcţionat ca profesoară la Liceul pentru Deficienţi de Vedere din aceeaşi localitate pană în anul 2010. Este deţinătoare a mai multe premii I la secţiunea poezie şi a unui premiu 11 la secţiunea internaţională a Festralului de creaţie literară „Paşii Profetului”.

A publicat volumele: „Printre cuvinte” – Editura Eminescu, 1982; „Sens interzis” – Editura Clusium, 1996; „Arii împrumutate de la îngeri”, 1998; – „Şi a rămas

poezia”, *2003*.

NAŞTEREA

Era joi, Era târziu, Era seară, în drum spre maternitate

Trăsura devenise Ghiveciul în care înflorea Mama… Şi un înger cinic.

Văzând-o înflorind.

Mi-a smuls ochii şi în locul lor A aşezat inimi.

LECŢIA DE RELIGIE

„Lumina e ochiul lui Dumnezeu”.

Îmi spunea Mama, în timp ce turna laptele în ceaşca roşie.

„Uite.

Prin ochii mici ai zambilelor

Te privesc îngerii” – Continua ea

Şi dimineaţa de luni se precipita spre mine şi eu mă aruncam în undele ei reci cu o fricǎ fericită.

BUNICUL

Bunicul sta la fereastră.

Pe nylonul feţei de masă

Cartea devenise o corabie naufragiată. Prin privirea bunicului trecea Trupul de mesteacăn al bunicii.

Apoi umbra altei femei.

Apoi, din nou.

Obsedant, Trupul de mesteacăn al bunicii, Apoi umbra de răchită a altei femei.

Şi privirea bunicului spunea: Ehei!…

BUNICA

Claviculele ei – Zambile strivite De copitele Alergând disperate Spre o eternitate a cailor. ÎNTOARCEREA

Ulise n-a recunoscut Itaca.

Dar nici Itaca nu l-a recunoscut pe el. (Altfel mirosea pulberea drumului.

Alta era culoarea luminii şi nici aerai nu mai era o punte între lucruri.) în servieta lui de reporter bătrân Ulise aducea

Seminţele unor plante rare

Şi o întreagă mitologie

Făcută ferfeniţă.
Păşea încet Ulise
Scrutând prelung trecătorii.
Dar şi trecătorii îl priveau prelung pe el.
„Uite-l pe Don Quijote”, A zis cineva.
„Da’ de unde!
Nu vezi că e Sancho Panza!” – S-a mirat altul.
Ajuns acasă.
Ulise a găsit poarta încuiată, Zăvorul de mult înţepenit. Din cutia poştală
S-au prăvălit peste mâinile lui învineţite
Note de plată neachitate.
Peste măsură de obosit.
El s-a aşezat
Pe banca de piatră
Din faţa porţii.
Vocea lui murmura nedesluşit:
„A pleca înseamnă a muri puţin.
Dar şi a reveni înseam…”
POEZIA
Cineva a desenat o coroană.
Apoi pentru coroană a desenat un rege.
Pentru rege a desenat o ţară.
Pentru ţară a desenat un popor
Şi pentru popor
A desenat multe litere
Care s-au topit în cuvinte.
Într-o zi, apoi, Coroana a căzut în pulbere.
Regele a murit.
Ţara a fost cucerită.
Poporul a murit şi el în genunchi şi a rămas Poezia

Gyermekkori emlékek
(-Háború-)
Néztem lentről
Ahogy a házat őrizte
A szekrényen álló két csokoládékatona.
Méltoságos és keserű csokoládé Mint az élet,

Amiről később meggyőződtem.
Elképzeltem egy csokoládéháborut Csokoládé golyókkal,
Csokoládé repülőkkel,
Csokoládé katonákkal.
Végtelen sajnálattal néztem Ahogy elolvadnak a katona ujjai Miközben szabályosan köszönt.
Ó, mennyire frissen forró A pergeltcukorkönny Mely lecsúszik arcomon Miközben mindezeket Elmesélem neked.
Már.
Már nem vagy madár Mikor bal szárnyad alatt Egy gépezet Nem méri többé Az elmúlást.
Nem vagy évszak már… Amikor nincs véredbe A klorofil halvány nyoma Ami a hársfára Emlékeztet.
És
— Egyáltalán – Ha a „csiga – biga.. éneket Elfelejtetted,
Nem létezel már…

VICTOR JITEA

Victor Jitea, s-a născut pe 17 aprilie 1944 în comuna Roeşti, sat Cruceri Judeţul Vâlcea. Urmează şcoala generală la L.S.O.C. (actualul L.D. V) Cluj Napoca iar şcoala profesională la Centrul Şcolar Nr. l Bucureşti actualul Centru Şcolar „Regina Elizabeta", strada Vatra Luminoasă. Anul 2000 coincide cu participarea la concursul de creaţie literară (cu caracter naţional) „I. V. Tasu" obţinând locul III cu povestirea intitulată „Mutu". În anul 2005 obţine locul III la Festivalul „Paşii profetu lui" cu povestirea „în ziua sorocului".

În ziua sorocului în data după clănţănitul yalei acţionată de cheie pe dinafară, care anunţa că totul e în ordine, Oana rămase pe canapeaua din sufragerie câteva minute cu capul puţin aplecat şi ţinut între palme, contemplând. Era ziua mult aşteptată a unui soroc ce avea să se împlinească fără nicio amânare.

Însoţită de Ciprian, cel mai bun soţ din lume, Alina

apăsată de povara emoţiei şi de o temă dinaintea primei sale naşteri, plecase la maternitate ca să aducă pe lume, după prognoza ecografului un băieţel dolofan şi frumos. Dar Oana, aştepta acest important eveniment din viaţa familiei sale cu mare bucurie umbrită totuşi de o îngrijorare pe deplin justificată în urmă cu 25 de ani când a adus-o pe lume pe Alina în urma acelei naşteri ochii Oanei au fost acoperiţi pentru totdeauna de valul întunericului, fapt în urma căruia ea nu şi-a văzut niciodată scumpa ei odrasla zămislită din cea mai pură dragoste dintre ea şi Mihai, acum un erou postmortem în gradul de maior, căzut la datorie în decembrie ’89 pentru apărarea unui obiectiv de importanţă strategică şi naţională aflat lângă oraşul care locuiau.

Ciprian aştepta acel eveniment emoţionat cu mare bucurie ştiindu-se un soţ fidel Alinei, simţindu-se deja un viitor tătic fericit.

Abandonat de mic de ambii părinţi simţind din plin ororile vieţii de orfelinat trecând” peste toate ale vieţii”, ajunsese un bun cibernetician şi mai târziu un avocat desăvârşit. Ca om împlinit era dornic ca în prima fază să-şi înmulţească familia cu încă un membru, Alina urmând întrucâtva profesia mamei sale, ajunsese profesoară de limba română, având iubire şi frică de Dumnezeu, spera din suflet ca să nu i se întâmple ca şi mamei sale, ei de aceea cât şi-a purtat pruncul în pântece nu a ocolit niciodată Sfânta Biserică în care intrând se închina la icoane rugându-se pentru naştere uşoara şi prunc sănătos şi ca să fie sigură că rugăciunile îi erau primite la plecare nu uita să aprindă lumânări la cei dispăruţi şi la cei vii.

Frământată de aceste gânduri şi nelăsându-se prada acestora, Oana se ridică brusc de pe canapea considerând ca nu acolo îi era locul în care să primească vestea mult aşteptata, după ce trecu mai întâi pe la bucătărie unde sorbi cu sete un pahar de suc de la frigider aşa cum îi cerca setea pricinuită de emoţie dar şi de căldura de afară, se aşează apoi pe fotoliu din hol aflat lângă măsuţa cu telefonul, acolo era locul în care va trebui să aştepte marca

veste…

În scurgerea înecată a timpului, Oana îşi aduse aminte că în acea dimineaţă, după ce se luminase de ziua, o păsărică cu ciripitul vesel şi insistent venise la geamlâcul balconului plin de flori de tot felul să-şi dea recitalul. Din acele clipe Oana, cam superstiţioasă de fire înţelese că acea mică şi încântătoare vieţuitoare îi vestea acea mare împlinire a fiicei sale şi alor săi. În aşteptarea încordată, după vreo jumătate de oră primul care a smuls-o din gândurile sale pe Oana fu bing-bang-ul soneriei făcând-o să tresară. Ridicându-se se îndreptă cu prudenţă spre uşa încuiată şi la întrebarea „Cine-i?” auzi de afară glasul tânguitor al unei cerşetoare. Ştiind bine că aceştia umblă pe la uşi în zile de sărbătoare şi-a amintit că acea zi era a sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel. După ce mai făcu o tură pe la bucătărie să se mai răcorească reveni în hol aşezându-se mai comod pe micul dar confortabilul fotoliu de lângă măsuţa cu acel aparat telefonic care parcă se încăpăţâna să o anunţe. Şi după un timp când acesta se încumetă să o deranjeze cu un prim apel Oana ridică iute receptorul dar, stupoare: de la celălalt capăt al firului cineva suflă în receptor râzând înăbuşit. Jenată femeia care în acele momente nu îi ardea de glume fără să zică nimic puse receptorul la locul său iar când mai auzi un alt apel îi atrase atenţia şi auzind în receptor vocea mieroasă a unei funcţionare de la o agenţie imobiliară care greşise numărul, Oana îşi cam ieşi puţin din răbdări, dar avu* puterea să se calmeze la timp. Însă culmea deranjului fu cel de-al treilea apel telefonic, când de la capătul celălalt cu ton cam mustrător fostul ei prieten George îi reproşa că nu îi răspunde la telefon. Neavând chef de glume Oana îl rugă să n-o mai reţină pentru că aştepta o veste de mare importanţă pentru ea la care bolborosind ceva George închise numaidecât.

Apoi într-o linişte cam apăsătoare lăfăindu-se în fotoliu, fără să vrea Oana începu să-şi depene firul amintirilor fapt declanşat în urma convorbirii neaşteptate şi nedorite cu George.

În urma scurtei prietenii cu acesta, al cărei apogeu a fost chiar o mică aventură, Oana a ajuns la concluzia că în viaţa ei nimeni nu a fost nu va fi ca Mihai, care a respectat-o şi a iubit-o sincer, la fel de tare chiar şi după ce şi-a pierdut vederea, cu toate presiunile părinţilor şi rudelor lui de a o abandona cu fetiţă cu tot. Şi chiar dacă serviciul acestuia ca ofiţer al securităţii statului îl ţinea majoritatea timpului departe de casă, el nu-şi neglija soţia şi fiica având grijă să nu le lipsească nimic, dar şi ca Alina încă de mică să asculte şi să-şi respecte mama infirmă, iar în puţinul repaus dintre misiuni Mihai reuşea cu multă bunăvoinţă şi dragoste să-şi facă fericite soţia şi fiica pe fiecare în felul său. Şi când după acel „Crăciun însângerat” crunta şi neaşteptată întâmplare l-a smuls pentru totdeauna din sânul familiei, Oana a avut puterea să-şi crească singură fetiţa care atunci abia împlinise 10 ani neluând în seama greutăţile vieţii. Un mare rol în această privinţă l-a avut şi „uitarea” care între timp a diminuat greaua pierdere de mamă şi fiică.

Pe George l-a cunoscut întâmplător la clubul nevăzătorilor din oraş. Cu calităţi de Don Juan, profitând şi de o slăbiciune a Oanei acesta a reuşit să o seducă. Dar când Oana a constatat dezamăgită că acel om nu era pentru ea şi simţind totodată şi nemulţumirea Alinei privind această relaţie a reuşit la timp să-l evite cu desăvârşire chiar dacă George o deranja din când în când la telefon.

Şi dintr-odată o apăsare pe butonul noianului amintirilor începu să i se desfăşoare în faţa ochilor fără lumină, într-o anumită ordine parcă dinainte programată, ce-i apăreau ca pe un ecran panoramic dar la viteza redusă. Se văzu mai întâi mică şi drăgălaşă într-un apartament luxos cu tablouri pe pereţi, cu lustre aurite în tavan şi cu multe bibelouri în vitrine, pe care nu avea voie să pună mânuţa fiind supravegheată de o menajeră cam mofluză care o ducea şi o aducea de la cămin. Părinţii, ambii sobri, ingineri de profesie, o vedeau rar şi se purtau cu ea de parcă nu şi-ar fi dorit-o, în urma acestui

comportament s-a format între Oana şi ei un fel de hotar, ea fiind foarte reţinută de a le cere împlinirea unei dorinţe de copil, deşi avea în general de toate. Odată cu creşterea, sufletul îi răcorea şcoala în care cu colegii săi plini de viaţă se întrecea în tot felul de năzdrăvănii, dar mai ales la învăţătură, în vacanţele mici se băga şi ea în felurite activităţi extra – şcolare ca să-i treacă timpul cât mai uşor. Din cele mari îşi aminteşte că a fost de vreo două ori la mare, iar în cea de după clasa a 8 a, a fost trimisă undeva la ţară la bunica ei dinspre mamă, într-un sat la poale de munte înconjurat de livezi şi păşuni lângă o margine de codru, sat cu case frumoase şi buni gospodari, prin mijlocul căruia trecea un râuleţ iute numit Argeşel. Mare i-a fost atunci norocul căci bunica ei foarte precaută a reuşit cu mult tact să îndepărteze de micuţa adolescentă pe un unchi al acesteia, frate bun al mamei sale, un burlac de vreo 30 de ani nerealizat în viaţă, care promiţându-i fetiţei „marea cu sarea” era gata-gata s-o seducă. Aceasta poate şi datorită lipsei afecţiunii părinţilor săi pentru ea atunci când Oana ar fi avut nevoie. Începuse chiar să-l iubească pe Grig de la care într-o seară cu lună plină în livada de lângă casă a simţit printr-un sărut primul fior al dragostei. Au fost surprinşi însă de bunica sa care a luat măsuri imediate trimiţând-o a doua zi la părinţi. De atunci n-a mai fost niciodată pe acolo.

În marea sa gratie, bunul Dumnezeu a învrednicit-o pe Oana să-şi îndeplinească visul din copilărie şi după terminarea şcolii generale s-a înscris la liceul pedagogic din oraş pe care l-a absolvit cu rezultate excepţionale. Păcat însă ca şi-a exercitat prea puţin profesia de învăţătoare, poate tocmai că o îndrăgise prea mult.

Pe Mihai care era cu vreo 4 ani mai mare l-a cunoscut în ultimul an de liceu şi când în semiobscuritatea unei săli de cinema acesta i-a oferit primul sărut la care Oana i-a răspuns cu mare ardoare, cei doi au decis să se căsătorească imediat după ce ea va termina şcoala, fapt întâmplat fără voia părinţilor ambelor părţi. Apoi cu toate greutăţile de început de drum cei doi erau fericiţi,

bucurându-se din plin de viaţă, chiar dacă locuiau la gazdă, chiar dacă Mihai era mai mereu în misiune şi chiar dacă ea făcea naveta la şcoala dintr-o comună la 20 km de oraş. Oare poate Oana uita prima zi din viitoarea slujbă când emoţionată şi-a luat în primire cei 30 de bobocei la fel de îmbujoraţi ca ea ce constituiau prima sa promoţie pe care însă nu a dus-o decât 3 ani.

În timpul lor liber pe care cei doi tineri şi-l valorificau la maxim făceau drumeţii singuri sau însoţiţi de micul lor grup de prieteni. Toată lumea era a Oanei când se plimba pe centrul oraşului alături de chipeşul său soţ curat, frumos şi mândru de el în uniforma ofiţerească. Iar după ce au primit locuinţa, când ea a simţit în pântece rodul dragostei neţărmurite Oana credea că nicio viitoare mămică din lume nu era mai protejată ca ea. Mihai lăsase în lipsa lui cu ordine precise pe sora lui Nela s-a ajute şi să o ocrotească pe Oana.

Pe lângă masa din sala de naşteri roiau în jurul Oanei medici şi asistente. Un tăiş ca de cuţit o săgeată peste mijloc apoi altul mai puternic o făcu să leşine. O trezi după un timp scâncetul de nou născut şi aclamaţiile celor din jur: „Gata, gata! Bravo! Uite ce fetiţa frumoasă!” Dar nevăzând-o lehuza duse imediat mâinile la ochi…”

Acelaşi clănţănit de yală urmat de intrarea vijelioasă a lui Ciprian o aduse pe Oana la realitate: „Victorie! Victorie! Au scăpat amândoi cu bine! Mă duc să scot şampania”, fură vorbele care o făcură pe Oana să şteargă lacrimile de bucurie să se înnoade sub bărbie.

MANDA MAIER

S-a născut în data de 16.11.1947 în localitatea Cretuleşti jud. Ilfov. Urmează şcolile pentru nevăzători de la Buzău şi Arad.

Pentru prima dată publică la 19 ani (1966) în revista „Viaţa Nouă”.

Participă la şedinţele cenaclurilor literare „Elena Văcărescu”, 1. V. Tassu”, 1. Creanga” – în a căror antologii este prezentă. Participă frecvent la concursurile de creaţie literară pentru nevăzători „Carmen Sylva” şi „Paşii

profetului” fiecare participare fiind răsplătită cu unul din primele trei locuri.

Zbor Târziu

S-ar face să vorbim despre iubire Sub mărul copt cu şoaptele-aţipiti Citesc într-a şaizecea desfrunzire şaizeci de cărţi pe care le-am citit

Şi dac-a fost un templu-n vârful culmii Pe drum pân-la stele înţeles Era când ne-nbiau cu umbră ulmii şi scrânciobul de tata mare dus.

Mi se-ntâmplă ce nu se mai întâmplă şi-a fost ca bumerangul. De-aceia şi nodul firelor de păr din tâmplă N-ar proslovi poeta, ci femeia.

Pe strada cu nume de floare

Pe strada cu nume de floare şi flori parcă fără miros şi oameni ce scuipă pe jos şi dame cu câini la plimbare

Şi lume… şi lume grămadă… Omagiu bobocilor noi Trec tinerii doi câte doi Făcând primăverii dovadă.

Un fluture alb am pe umăr şi repede-n palmă la mine. Odată erau fără număr şi păsări sunt azi mai puţine.

Şi arbori… Maşinile lanţ.

Din cele alese, nu dacii, Aproape sfidează săracii, Pe-aceia ce nu am un sfanţ.

Doar puştii-s pe nouă gâlceavă şi poftă să joace şotron.

Un domn a lovit o bolnavă:

Un domn de i-ar zice pardon.

Dar cine păşeşte agale.

Pereche cu-n orb, cu-n milog?

Şi zdrenţele-i cântă a jale lui mâna o-ntinde, mă rog…

Mărunte şi multe sub soare şi-n piesa cu mulţi spectatori, Fetiţă cu nume de floare Adoarme fetiţă din flori.

Cântec posibil

Dacă-aş lăsa pentr-un pahar de vin Vreo zece hapuri şi un ceai fierbinte E semn că eu te-am îndrăgit puţin: Primejdie care se ţine minte!

Se poate întâmpla ca într-o seară.

La două vesele cafele-n doi.

Cu gustul de şedinţă literară în care poezia suntem noi.

Când responsabil ai să-mi spui ce vrei să afli în tăcerea mea de rouă Secretul a o sută de femei:

Eşti gata să scazi nouăzeci şi nouă?

SANDU MARIN

S-a născut la 3 iulie 1951 în comuna Almaj, sat Sitoaia, judeţul Dolj. Este nevăzător din naştere, a urmat cursurile Şcolii pentru nevăzători din Cluj şi a Şcolii profesionale „Vatra Luminoasă" din Bucureşti. Debutul literar s-a produs în anul 1972, în revista şcolară „Lumina" de la Cluj. A început să participe la concursul de proză şi poezie „I. V. Tassu", azi" Carmen Sylva" al ANR, fiind răsplătit cu numeroase premii. Din anul 2000 a devenit membru al colegiului de redacţie a organului de presa al ANR, „LITERA NOASTRĂ". Începând cu anul 1991 când a avut loc prima ediţie a Festivalului de creaţie literară „Paşii profetului", Marin Sandu, este creatorul cu prezenţa în concurs la toate ediţiile festivalului, a secţiunile proză şi epigrame, fiind răsplătit cu premiul III pentru proză şi premiul I pentru epigrame în anul 2010. Este autorul volumului de epigrame" Văzute şi Nevăzute", editura „Sitech", Craiova, 2004. Este membru al *„Cenaclului epigramişti olteni" din Craiova al cărui revistă „Cuget" i-apublicat numeroase epigrame. Apare cu proză scurtă în revista craioveană „Luceafărul".*

IDILA

Ei de când s-au întâlnit. Se iubesc de bună seamă Tare mult s-au nimerit El minor şi ea bigamă.

UNEI ÎNDRĂGOSTITE

E atât de-ndrăgostită şi în fiecare an Ea se simte fericită când urcă pe CRISTIAN.

DE-ALE CĂSNICIEI

Nevasta lui, foarte frumoasă, I-a adus mulţi copii acasă.

Şi i-a spus: dragule, să ştii, Că şi din flori se fac copii.

UNUI POLIGLOT

Ştie multe limbi străine şi vorbeşte cu oricine Are

doar un singur of Pe limba de la pantof.

MUZICALĂ

Muzica mi-e averea toată şi vreau ca lumea să o ştie că am o arie-n câmpie şi-n casa mamei o sonată.

CLAUDIU FLORIN MARINCA

Claudiu Florin Marinca s-a născut în 10.01.1971 în satul Stremţ, comuna Săseşti, jud. Maramureş. Şcoala primară şi clasele gimnaziale le-a urmat la Şcoala Generală cu clasele I-Vlll nr. 17 din Baia Mare, azi Al. 1. Cuza. După terminarea gimnaziului a urmat cursurile liceului Vasile Lucaciu din Baia – Mare. A urmat 3 ani cursurile Facultăţii de Teologie Greco-Catolică din Baia Mare, dar nu a terminat-o, considerând că nu are vocaţie. La 24 de ani i-a debutat boala, diabetul, o formă severă. A urmat apoi 2 ani la facultatea de Arte Plastice din Baia Mare, dar din cauza bolii n-a terminat-o.

A scris poezii, fiind o fire sensibilă şi un mare cititor de literatură şi filosofie.

A participat la concursul de poezie Paşii Profetului, de la Oradea, unde în anul 2008 a luat premiul a II-lea. S-*a implicat în toate activităţile culturale, atât cât i-a permis starea de sănătate.*

S-a stins din viaţă pe 24.09.2009, la 38 de ani.

PLECARE

Pe pânza mea am încercat să vorbesc despre mine Despre noi ca despre două păsări şi am strigat despre noi despre zbor Păgână libertate

Şi am devenit la rândul meu pensulă şi nici pânza nu m-a mai recunoscut De strigăt de

Atâta beţie de culoare şi a trebuit să plecăm

Nici zborul nu mai ajungea nici Strigătul nici pânza

MAREA MEA

Eşti atât de frumoasă când râzi cu sclipiri duioase de coral spectacol nevăzut de mână străină şi îţi împart albastrul tot cu mine

Prinţesă cu plete de sare sau poate doar abis spune-mi în sufletul tău zboară oare nori zboară întuneric sau zboară lumină fă-ţi ţărm etern din sufletul meu şi dă-mi

atât de mult nisip în dar pentru atunci când va trebui de tot

VIS

Aş vrea să locuiesc în pământ să înţeleg neantul şi uitarea…

Aş vrea să locuiesc în mare să înţeleg albastrul şi tăcerea…

Aş vrea să locuiesc într-o flacără să înţeleg febra dorinţei şi a aşteptării…

Aş vrea să locuiesc în cer

Să înţeleg nemărginirea şi târziul…

Căci asta sunt, puţin din fiecare.

Pământ şi apă.

Foc şi cer şi dor…

NICOLAE MORARU

*S-a născut la 4 mai 1949 în Târnăveni, jud. Mureş. În 1968 absolvea Şcola profesională de masaj pentru nevăzători din Bucureşti iar în 1983 Liceul de filologie – istorie, secţia fără frecvenţă. Debu*tează *literar în martie 1988 în prestigioasa revistă „Familia”. În timp mai publică în revistele „Familia”, Caietele Oradiei”, Litera noastră”, Viaţa noastră” (Israel) precum şi cotidienele „Unirae” (Alba – Iulia), Crişana (Oradea). În anul 1990 obţine locul* II *la Concursul de poezie şi proză „I. V. Tassu La Festivalul de creaţie literară „Paşii profetului” ocupă de-a lungul timpului toate trei treptele de pe podiumul secţiunilor de poezie şi epigrame.*

V TABLOU DE IARNA

Haite de lupi urlă, dansând peste trupul căzut al zăpezii, Corbii negri în leagăn de viscol îşi cântă beţia cu geamăt prelung copacii îşi dau tributul de crengi Cruci pentru frunzele căzute aşternut pentru vise. îmbrăţişându-se, apele nasc poduri de gheaţă, Călăreţi de zăpadă vânează-n tăcere stropii de viaţă: Să vorbească ar vrea prin trupul unei raze de soare, căldură.

Oglinda zăpezii îi îngheaţă nasul şi gura.

REGRETE

Se scutură anii în zilele noastre

Fluturii vieţii grăbesc somnul rece
Pe florile strivite de şicanele vieţii
Apar stropi de brumă vestind ce se trece
Lumina începe încet să se stingă
Şi locul ce-a fost până acuma, vremelnic Rămâne o umbră ce parcă ne strigă Nevoind să rămână în întuneric
Când cade cortina peste scena pustie
Şi-actori-s în drum spre cabine
Un gol va rămâne în inima vie
La cel ce a jucat pe scenă cu tine.
CĂTRE OAMENI
Luminaţi pământul cu viaţa voastră.
Păstraţi pe chip şi în suflet zâmbetul copilăriei. Sădiţi în jurul vostru numai flori, adunaţi Infinitul în mâinile voastre
Daţi-i forma perfecţiunii
Puneţi-vă gândirea alături de suflet
Din contopirea lor trăiţi
Excludeţi răul din vocabularul vostru
Păstraţi diamantele binelui, mereu strălucitoare Cuceriţi timpul de partea voastră, uniţi trecutul cu viitorul prin voi.
UNIVERSALĂ
De la naştere la moarte, Adunăm multe păcate, La tinereţe cu anii.
La bătrâneţe cu banii.
UNUI JUCĂTOR DE POKER
Ai avut chintă royală şi crai un mare crai.
Dar timpul şi-a spus cuvântul, Acum nici pereche n-ai.
UNUI HOŢ MORALIST
Tot furând şi azi şi mâine Omul s-a văzut bogat Acum face propagandă că a fura e un păcat.
AVANSĂRI POLITICE
Dacă pilele pe vremuri Erau individuale.
Astăzi sunt mai la putere că depind de o grupare.
PENTRU HOTELIERI
Pentru că stele căzătoare sunt în lume câte vrei S-au

pus la multe hoteluri Câte patru-n loc de trei.

NAGY JENŐ

Születési idő, hely: *1989.07.10, Debrecen*

Tanulmányok

2008-tól: *Debreceni Egyetem Természettudományi Kar Biológia BSc*

Irodalmi tevékenység

Az egyetemi kutatómunkán kívül (főleg a szabadidőmben) szeretek a művészetekkel foglalkozni. Ez nem csak egy művészeti ágra korlátozódik, mert az irodalom mellett gitáron játszom „Saker" nevű zenekaromban. Természetesen az olvasás az egyik kedvenc időtöltésem, emellett az írásban is tevékenykedem. Több irodalmi pályázaton vettem már részt. Főleg a próza világában alkotom, de nem állnak távol a versek sem tőlem. 2009-ben indultam a „Próféta léptei" című irodalmi pályázaton, melyen I. díjat értem el az „Egy rövid történet" c. müvemmel. Még ugyanebben az évben megjelent ennek a műnek egy folytatása „Arrow" címmel a „Betűk, szavak, mondatok" gyűjteményes kötetben az Aposztróf Kiadó gondozásában. 2010-ben ismét indultam az előbb említett pályázaton, melyen „Gondolán, avagy gondolatok sodró vonalán" c. novellám 11. helyezést kapott, és ugyanezen címmel az év végén megjelent a „Dimenziók" c. kötetben, szintén az Aposztróf Kiadó jóvoltából. 2011 első negyedében már több munkám van valamilyen irodalmi bizottság bírálata alatt, illetve idén is tervezem az indulást a „Próféta léptei" pályázaton.

Hajdúszovát, 2011. március 9.

„Mindazon javak közül, amelyekben a bölcsesség részesít bennünket, a *barátság* a legértékesebb."

(*Epikurosz*.)

Egy rövid történet…

A sötét középkor nem is olyan sötét, mint azt sokan gondolják, mert ez a történet is egy fényes nyári reggelen kezdődött. A Tarin folyó partján állt egy falu. A nevét ne kérdezzék, mert már nem emlékszem rá, ugyanis a

történet 1274-bem játszódik, azóta viszont már eltelt néhány év.

Szóval még mindig a Tarin folyó partján vagyunk, ahol üldögélt egy ifjú legény. Épp a vízbe bámulva merengett, mikor hatalmas zajra lett figyelmes. Felkapta a fejét, és abban a pillanatban hosszú szőke haja leomlott arcára és nem látott semmit. Na, de mi láttuk mi történt, és ez maradjon a mi titkunk!

Milyen feledékeny vagyok még be sem mutatkoztam. A nevem… (szövegrész hiányzik). Hát így hívnak, de nem is ez a lényeg, hanem hogy mi történt főhősünkkel e megrázó esemény után. Cseszter, merthogy így hívták ezt a derék ifj út, megunta az ücsörgést és elindult. Elindult! Mondom elindult!

— Jól van, na! De hová megyek? — kérdezte.

Ja, tényleg. Szóval ez a derék legény elindult, hogy meglátogassa Téront, aki a falu kovácsa volt. Téron műhelyét már messziről meg lehetett ismerni, mert úgy nézett ki, mint egy átlagos műhely, csakhogy hatalmas zaj szűrődött ki belőle. Cseszter belépett a műhelybe és elkiáltotta magát sziklarengetö hangján:

— Té… khmmm, Téron!

A munka abbamaradt. Egy hatalmas termetö ember lépett elő a belső helyiségből.

— Üdvözöllek Cseszter. Miben segíthetek?

— Csak a kardomért jöttem. Sikerült megcsinálnod?

— Igen. Tessék, csak vigyázz vele, mert sokkal élesebb, mint volt. Mostmár könnyedén ketté tudsz vágni vele egy hajszálat, ha elég erősen és kitartóan csépeled. — szólt a kovács mosolyogva.

— Köszönöm. — mondta Cseszter, és kilépett a műhelyből.

Már majdnem eltelt tíz perc mióta elkezdődött a történet, de még mindig adós vagyok néhány információval. Cseszter nem egy átlagos középkori ember, hanem a Templarsz lovagjai közé tartozik. így teljes neve: Sir Cseszter o'Ambelard d'Sint. Épp ma kezdte jól megérdemelt pihenőjét, amit az előző csatában nyújtott

teljesítményéért kapott. Ezért nem is húzom az idejét, mert míg én itt beszélek, addig ö a kovács műhelye előtt álldogál.

Miután hősünk megszerezte kardját, elindult haza. Nem szokott távol maradni sokáig (kivéve, ha kötelessége el nem szólítja), mert otthon várt rá valaki. Ez a valaki pedig nem más, mint kedvese: Glória, egy maihit kismalac. Egyszer találta az erdőben, és annyira megszerette, hogy hazavitte. De ez már megint nem a történethez kapcsolódik. Szóval Cseszter hazaérve egy üzenetet talált az ajtóra szegezve:

Kedves Cseszter!

Sajnálatos hírt kell közölnünk veled. Országunk nyugati határait a minap átlépte az ellenség hatalmas serege.

Ezért minden lovagot megkérünk arra, hogy jelentkezzen a hozzá legközelebb eső erődben.

Lord Warren

Elolvasta azt, de szemmel láthatóan nem örült a hírnek, hisz most kezdte volna a szabadságát.

De mit tudna csinálni, ha a lovagi becsülete megköveteli tőle a parancsok teljesítését. Ezért elhatározta, hogy azonnal indul.

— Héj, várjunk már! Még össze se szedtem a felszerelésem. — szólt határozottan.

Milyen igaz. Hisz ö egy lovag, és a lovagoknak hatalmas, és fényes páncéljaik vannak. Ennek fényében belépett a házba, és becsukta maga mögött az ajtót. Mi pedig kívül várakozunk.

Néhány óra elteltével kinyílt az ajtó és egy fényes páncélba öltözött alak lépett ki rajta.

Páncélja leírásával nem szeretném tölteni az időt, mert arról külön történetet lehetne alkotni, így csak annyit mondok róla, hogy a környék lovagjai és talán az összes lovag közül neki volt a legszebb páncélja. Még apjától kapta, aki a terület parancsnoka volt. Hősünk elköszönt malackájától, akit a szomszédra bízott, és nekivágott az útnak. Az erőd, ahová igyekezett egynapi járóföldre volt.

Számításai szerint másnap délre oda is fog érni. Nagy léptekkel halad az úton. Nagyon meleg volt a páncélban, amit erősen sütött a nap. Olyan fényesen ragyogott, hogy kilométerekre ellátszott fénye, sőt még este is azzal világított. Rendületlenül, megállás nélkül halad előre, mikor valamilyen csörömpölésre lett figyelmes. Letért az útról, hogy megnézze mi az. Amint beért az út melletti bozótosba, megkönnyebbült. Ugyanis nem más volt a zaj forrása, mint kedves barátja Tix, a törpe. A barátságuk még gyerekkorukban kezdődött, hisz együtt nőttek fel.

— Micsoda kedves meglepetés! Tix, te mit csinálsz azon a fán? — kérdezte hősünk.

— Épp vadászni akarok kedves Cseszter.

— Nekem inkább úgy néz ki innen, hogy csapdába estél.

— Ez korántsem igaz, csak a leshelyet igazítom. De azért segítenél innen lejönni? — kérdezte aggódva Tix.

Cseszter lesegítette a törpét a hálócsapdából, majd elmesélte neki, hogy mi járatban van errefelé. A törpe, mivel a legjobb barátja állt előtte, azon nyomban elhatározta, hogy elkíséri öt e jónak ígérkező kalandra. így ketten folytatták tovább az utat. Az estével nem törődve (merthogy időközben besötétedet), rendületlenül haladtak úti céljuk felé. Másnap délben meg is érkeztek az erődbe. Ott már vártak rájuk.

Most nem tölteném az időt az erődben eltöltött néhány órával, hanem inkább csak a lényeget mondom. Fclderitönek nevezték ki őket, hogy számoljanak be az ellenség minden lépéséről.

Ez a legveszélyesebb feladat, amit egy harcos kaphat, de hősink bátran néztek vele szembe. A két barát elindult, hogy teljesítse a parancsot. Hosszú utazás állt előttük, mely kalandos tájakon vezetett keresztül. Többször megálltak pihenni, de sürgette őket az idő, mert az ellenség egyre beljebb nyomult az országban. Az utolsó megállójukat egy fogadóban töltötték, melyben összetalálkoztak egy régi barátjukkal, egy elffel, akinek nagyon hosszú neve van, mint a legtöbb elfnek általában. A

többiek csak Árnyéknak becézték.

— Áh, kedves barátaim! Nagyon örülök, hogy itt vagytok. — köszöntötte Árnyék hőseinket.

— Mi is nagyon örülünk, hogy találkoztunk. — válaszolták egyszerre.

— Mi járatban erre, ahol a madár se jár, csak repül? — kérdezte az elf.

— Egy küldetésen vagyunk, melyben a feladatunk, hogy felderítsük az ellenség tervét. — válaszolta Cseszter.

— Ez veszélyes kalandnak ígérkezik, nemde? Remélem, nem hagytok ki ebből a mókából?

— Á, dehogy, hisz szinte mindent így együtt, hárman csináltunk, amióta csak ismerjük egymást! — nyugtatta meg az eífet Tix.

A három barát néhány pohár bor mellett folytatta a beszélgetést, és végül nyugovóra tértek. Holnap nagy nap vár rájuk, ugyanis nagyon közel kerülnek az ellenséghez. De a barátságuk nagyon szoros, így együtt nagyszerű csapatot alkotnak. Nagyon régről ismerik egymást, ezért mindhárman önzetlenül segítenének a bajbajutott társukon. Mindegyikőjük a legnemesebb cél érdekében cselekszik, mely magában foglalj az elismerést, és megbecsülést, valamint az összes lovagi erényt és kötelességet. A legnagyszerűbb dolog, amit az istenek Arrow földjén megteremtettek, az a barátság. Hogy mi történt másnap hőseinkkel az már egy másik, sokkal izgalmasabb történet. Azt majd később mesélem el…

ION PODOSU

S-a născut la 07, 07.1953 în comuna Movila Banului, judeţul Buzău, din părinţii Ştefan şi Stana. Fiind nevăzător din naştere, a urmat cursurile şcolii generale şi liceale la Şcoala Speciala pentru nevăzători din Cluj-Napoca, pe care a absolvit-o în 1974. A frecventat cursurile Facultăţii de Filologie (secţia română-spaniolă) a Universităţii Babeş Bolyai, obţinând diploma de licenţă în 1978. Din acelaşi an şi până în 2010, a funcţionat ca profesor de limba şi literatura română la Liceul pentru Deficienţi de Vedere din

aceeaşi localitate, desfăşurând o intensă şi variată activitate instructiv – educativă. Pe lângă activitatea de la catedră, s-a implicat şi în activităţile cultural-educative ale Asociaţiei Nevăzătorilor din România, al cărui vicepreşedinte este din 2005, actualmente fiind şi preşedinte al Filialei Cluj al acestei organizaţii nonguvernamentale. Ca urmare a bunelor rezultate obţinute în cadrul Asociaţiei Nevăzătorilor din România, în domeniile de activitate menţionate a fost ales vicepreşedinte al Comisiei de cultură şi educaţie a Uniunii Europene a Nevăzătorilor.

A debutat cu poezie şi critică literară în revista „Echinox" (1977), participând activ şi la cenaclul de la facultatea de filologie. A publicat poezie, critică literară şi publicistică în revistele: „Familia", „Vatra", „Tribuna", „Cetatea Culturală", „Litera Noastră" (revista Asociaţiei Nevăzătorilor din România) etc. *A luat parte de asemenea, la cenaclul „Octavian Goga" de pe lângă Casa Corpului Didactic a Inspectoratului Şcolar Judeţean Cluj. A debutat în volum cu placheta de poeme (Poduri peste ceaţă, editura „Leka-Brâncuşi", Bucureşti, 1997, cu o prefaţă de Radu Sergiu Ruba). Au urmat două volume de eseuri critice: „Universul prozei lui Vasile Voiculescu". Editura Limes, Cluj-Napoca, 2007 şi „Ion Vinea un melancolic al avangardei româneşti"-editura Limes, Cluj-Napoca, 2010.*

I-au apărut de asemenea, grupaje de poeme în diferite antologii: „Constelaţia Homer (1997), „Paşi prin iarba ninsă" (2000), „Ochiul de litere şi Pulberea stelara (2002), „Antologia poeţilor echinoxişti" (2003). Din 2005 este colaborator al Studioului de Radio Cluj, unde realizează emisiunea pentru nevăzători, „Cuvântul care înfloreşte". A obţinut mai multe premii I la secţiunea poezie şi premiul special „Gh. Ardeleana" în cadrul Festivalului de creaţie literara" Paşii Profetului".

Apa glasului – obicei de Anul Nou

Tatălui meu

Tată, te strig de mult prin câmpuri, dar nu-ţi aud nicicum răspunsul. Sunt poate prea departe astăzi, tată! Şi

strigătul meu se pierde-n auritul clopot din care, într-un amurg, mi-ai dat să sorb un strop din apa în fiecare frate-al meu crescu un glas înalt, bogat şi fără margini.

Numai în mine crescu un gol – atât de-nalt şi de bogat – precum în fraţii mei crescuse nemărginitul glas.

Te-am auzit într-un târziu la margine de câmpuri.

Erai cu coasa-n orizontul galben.

Spre toamnă

Vibraţii ascunse de sunetul umbrei în limita albă a sufletului cad… Muzica gravă din cuvinte se stinse calmă şi densă – între ore scăzând…

Vidul monadei se sparse-n afară prin liniştea de iarbă a cetăţilor verii, iar printre oameni şi plante aeriene întinse creşteau amurgurile cu pleoape de miere.

Tot mai umbrite păreau silabele gândului în conturul scrisorilor tale din urmă şi trecerea cenuşii ne-nconjură pe drumurile îngălbenind de-atâta vreme de rugină.

Poduri peste ceaţă

Te-aştept de mult pe praguri de tăcere, singur trec pe podurile de peste ceaţă, învăluit în pânza de aur a păianjenilor, morilor de vânt le-am dat un alt nume

Şi lucrurilor albe ce-n juru-mi le mai aflam.

Cât de aproape am să fiu cândva de miezul unor pietre.

— În care tribul meu şi-a adunat cenuşa!

Vor răsuna atunci pădurile de zodii, pasăre-floare îşi va scutura staminele în cele patru vânturi, vieţuitoare multe îşi vor schimba culcuşul iar glasurile peştilor vor fi mai înţelese…

Chemare

Femeie, tulpina de pasărea

Paradisului, vino dincolo de livezile interzise să-nnebunim de tristeţea începuturilor!

Prea multe păsări şi-au părăsit cuiburile de sub streaşină genunchilor tai, plecând în călătoria unei iubiri – mult mai rotunde decât pământul – din care noi ne-am întors tot la meridianul zero.

Moartea şi busola lui Borges

Domnule Borges, mai păstrează-ţi bastonul alb!

E tot mai necesar pentru cucerirea labirintului trasat pe axa punctelor cardinale.

Şi dacă toate drumurile sunt circulare spre biblioteca lumii din Alexandria, scoate-ţi busola dezorientată şi regleaz-o după moartea ce-aşteaptă – ascunsă – dincolo de gardurile vii.

GHEORGHE PREUTU

S-a născut la 9 ianarie 1953. Urmează în perioada 1961 – 1969 cursurile gimnaziale la Şcoala Generală Specială din Târgu-Frumos, obţinând după frecventarea în perioada 1969 – 1972 a cursurilor Grupului Şcolar nr. 1 din Bucureşti calificări în acordaj şi reparaţii piane şi confecţioner ambalaje din carton. Este angajat în perioada 1974 – 1992 la I.L. Chum. Timişoara ca şi muncitor iar la Colegiul Naţional de muzică şi artă „ION VIDU" din aceeaşi localitate acordor de piane. Singura izbândă pe plan literar este obţinută de Gheorghe Preutu în anul 2005 când obţine locul III la secţiunea epigrame a Festralului de creaţie literară „Paşii profetului".

MARINĂREASA

Bravul nostru marinar Vrea ocean de Murfatlar Vapor, butoi de stejar şi tsunami în pahar.

LUI DAN DIACONESCU

Mogulaş caracaleanul Obsedat de-audienţă Călărind trece oceanul Pe „Bălan" şi pe frecvenţă

OMAGIU

În proză, cântec şi pictură Femeia-i sursa ideală cu minunata ei natură chiar şi atunci când nu e goală

FILANTROPICA

Venind acasă afumat Ionică zice insolent: „Nevastă, astăzi am salvat o crâşmă de la faliment".

RACZ JÓZSEF ZOLTÁN

Dr. Rácz József Zoltán vagyok. Szeretnék néhány szóban bemutatkozni, hogy jobban megismerjenek.

Az erdők szeretetét bizonyára apámtól kaptam örökül, aki a szó legszorosabb értelmében erdész volt.

Hányatott életünk során gyakran laktunk erdész-lakban, az erdők közepén. Ott is születtem 1940-ben a Ráckeve melletti silingi erdész-lakban.

Sorsomat már kisgyermekkoromban egy betegség pecsételte meg, amely látásom jórészét felfalta. Na, – bármilyen furcsán is hangzik – de én szerettem tanulni. A gimnáziumot Csurgón 1960-ban fejeztem be nagyon szép eredménnyel. Tanulmányaimat a Pécsi Tudományegyetem Állam és Jogtudományi Karán folytattam, ahol '66-ban végeztem. Pécsett ismertem meg első feleségemet Máriát is, aki nyelvszakos tanár volt.

Telefonkezelő, kultúrház igazgató, és az aszódi tanács főelőadója voltam.

Egyre inkább érdekelt az írás és a zene. Verseim már korábban is jelentek meg itt-ott, pl.: a Kortárs 1970-es évfolyamában Simon Pista bácsi jóvoltából, de szegény, többé nem mert verse lehozni tőlem, mert az egyik versem utolsó négy sora fennakadt a cenzor torkán, amely imigyen szólott:

Négy lépés előre, négy lépés hátra.
Számomra ennyi a végtelen.
Négy lépés előre, négy lépés hátra.
Sírhelynek elég, de élni nem!

A '90-es évektől már több kötetem is megjelent. Többek között van egy ún. netkötetem is az Országos Széchenyi Könyvtárban Beszélő kövek címmel. Jó pár irodalmi pályázaton szerepel sz tem már sikeresen írásaimmal. Első, második, illetve harmadik helyezéseket értem el. 2010-ben Prof. Dr. Szabó Máté állampolgári jogok biztosa írásaimért Ombudsmani ezüst-éremmel tüntetett ki.

Ma úgy érzem magam, mint egy matuzsálemi öreg fa, aki mindent hall, mindent lát, mindent megért és mindent megbocsát

INDIÁNTÖRTÉNET

A vándorló indián törzseknek, fent északon, az volt a legfőbb gondjuk, hogy a hosszú kegyetlen teleket minél kisebb veszteséggel vészeljék át. Ezért aztán azokat az

öregeket, akik a törzs számára immár hasznavehetetlenek voltak, egyszerűen kitették valahol a rengetegbe. Ezt nem gonoszságból cselckedték, nem is szociális érzéketlenségből, hanem azért, hogy azt a keservesen összekuporgatott kis élelmet minél kevesebb éhes száj között kelljen szétosztani. A nyolc hónapig tartó – gyakran 60-70 fokos – dühöngő tél így is erősen megtizedelte őket. Elmúlt a nyár. A viharos rövid ősz után hamarosan megérkezett a kemény csikorgó tél. Reggelre hó lepte be a tájat, és feltámadt az északi szél.

A törzsfőnök – Fekete Bölény – estére törzsi gyűlést hívott össze a nagysátorba. Szürkületkor, mint néma árnyak, megjelentek a sátrak közelében a farkasok. Egyelőre tisztes távolból kerülgették a csordát, a törzs állatait, meg a sátrakat, de nem volt nehéz kitalálni, hogy mi a szándékuk.

— Ideje téli szállásra vonulni – kezdte Fekete Bölény – mert itt nem tudjuk megvédeni sem az állatokat, sem magunkat.

A nagysátort dugig megtöltötték a férfiak.

— Akkor holnap megkezdjük az előkészületeket – folytatta Fekete Bölény – és holnapután kora reggel – és itt elcsuklott a hangja, erre mindenki felfigyelt, – betöltöttem a koromat – folytatta csendesen – már nem vezethetlek benneteket ezen a hosszú úton. A világ becsukódott számomra. Már csak a kinyújtott karomig látom. Az úton, pedig lesben állnak majd a farkasok, és a Fekete Lábú Törzs harcosai, hogy elvegyék tőlünk azt a keveset is, amink van.

Az emberek némán hallgatták.

— Holnap, napszállta előtt – keményedett meg Fekete Bölény hangja – felvisztek a fennsíkra, felállítjátok a sátramat, nagy tüzet raktok a sátram előtt, három font sózott halat hagytok nekem és valamennyi vizet. A tomahawkomat* és a lándzsámat, meg a puskámat vihetitek, mert nem lesz rájuk szükségem többé.

Hosszú csend következett. Odakint csak a csorda állatai nyugtalankodtak, mert megérezték a farkasok

közelségét.

— Ha ti is elfogadjátok – szólalt meg újból Fekete Bölény – ezen az úton Ugró Szarvas fog benneteket elvezetni, mert ő ismeri legjobban azt a vidéket. Tavasszal, ha a jég elolvad, holdtöltekor válasszatok új főnököt. Több mondanivalóm nincs.

Sarkon fordult és elhagyta a nagysátrat.

Most a varázsló következett, aki hangos dobolással és rituális tánccal kikérte a szellemek tanácsát az úttal kapcsolatban.

Másnap alkonyaikor a fennsíkon már állt a sátor, nagy tűz lobogott előtte és egy kiterített juhbőrön ott ült Fekete Bölény A varázsló csak az imént fejezte be a kántálást és a dobolást körülötte. Ide az öreg főnököt már csak néhány harcos kísérte el. Ezek néma méltósággal álltak még egy darabig, aztán fáklyával a kezükben csendesen elvonultak.

Hideg, csillagos éjszaka volt. A hőmérő higanyszála szédítő sebességgel kúszott lefele.

Valahol mínusz Ötven fok táján megállapodott. Fekete Bölény már szinte semmit sem látott, de azt jól hallotta, hogy körülötte ropog a hó és ahogy a tűz lassan elhamvad, egyre közelebb és közelebb jönnek hozzá a farkasok, mígnem egyszer csak egy hideg orr az arcához ért. Fekete Bölény behunyta a szemét és várta az állat támadását.

Ehelyett az nyüszítve az ölébe kuporodott, végignyalogatta az arcát, a kezét, mint egy kutya és a többieket pedig dühödt morgással igyekezett távol tartani.

*tomahawk= az amerikai indiánok harci bárdja, baltája

Aztán se szó, se beszéd, elkapta az öregember grabancát és bevonszolta a sátorba.

Ő maga pedig a sátor elé ült, és úgy látszik elég tekintélye volt, mert a csorda egyetlen tagja sem mert közeledni. Hajnalban aztán bekúszott a sátorba és az öregember mellé feküdt, aki bizonytalan mozdulatokkal végigsimogatta az állatot és döbbenten kiáltott fel:

— Fehér Farkas!

Az állat a nevét hallva újból felállt és körülugrándozta az öreget.

— Hát élsz Fehér Farkas?! Hát emlékszel még rám? — és eszébe jutott az a tavasz, amikor a törött lábú farkaskölyköt a vadászatról hazavitte, aztán otthon kimosta a sebét, bekötözte, és két évig nevelgette.

Az állatnak valószínütlenül fehér volt a bundája, innen kapta a nevét.

Egy reggel aztán Fehér Farkas eltűnt, senki sem tudta hová lett, mi lett vele és most, lám előkerült. Fekete Bölény lassan, csendesen elszenderedett. Valaki, vagy valami behúzta a kinthagyott bőröket, és betakarta vele az öregembert.

A prémvadászok tavasz felé érkeztek, együtt a nyári szálláshelyre visszatérő indián törzzsel. Éjszakánként még foga volt a télnek, de nappal már olvadt. A vadászok a fennsíkon felfedezték a sátrat, és amikor benéztek, nem hittek a szemüknek. Odabent egy bőrökkel betakart öregember holttestét látták, rajta pedig egy csontra soványodott fehérszínű farkas teteme feküdt. Bármilyen hihetetlennek is tűnt előttük, de az állat a saját melegével próbálta életben tartani a dermesztő hidegben kihűlt öregembert, és amikor megérezte, hogy az már halott, mellé feküdt és maga is vele pusztult.

A törzs indiánszokás szerint nagy pompával temette el Fekete Bölényt és Fehér Farkast.

Ezt a legendát a Yukon folyó völgyében élő indián törzsek még ma is mesélik, és évente ellátogatnak a totemoszlophoz, amely ma is áll. Azt mesélik róla, hogy annak a helynek csodatevő varázsereje van és amíg hiszik, ez így is lesz.

FLOREA RADU

S-a născut pe 23 septembrie 1951 în oraşul Caracal. Absolvent a şcolilor speciale pentru nevăzători, Radu Florea, în prezent este pensionar. A început să scrie epigrame după împlinirea vârstei de 50 de ani Este deţinătorul premiului 1 în 2009 şi premiului III în 2010 la

secţiunea epigrame a Festivalului de creaţie literară „Paşii profetului”. Activează la cenaclul epigramiştilor olteni, colaborează cu epigrame la revista „Cugetul” din Craiova.

MĂRTURISIRE

Când am fost eu la putere ştiţi că am făcut multă avere? Sunt de felul meu zgârcit, N-am dat mită, am primit!

NOSTALGIE

La început îmi spuneai zână.

Şi ne plimbam prin parc de mână. Eram dulceaţa preferată.

Şi-acuma sunt doar expirată.

CONSOLARE

Socru’ când a decedat Am plâns de mă durea capul. Soacră-mea m-a consolat:

Îţi aduce mama altul!

SURPRIZĂ

I-au sădit pe mormânt flori, ia să le miroase-n zori Dar ce crudă ironie.

A ieşit viţă de vie!

NEDUMERIRE

Doamna „X” a îngropat, Ieri pe ultimul bărbat. Mâine cu averea mea.

Eu voi fi al câtelea?

ILIE ROMAN

S-a născut la 18 septembrie 1945 în comuna loneşti, jud. Vâlcea. Este absolvent al Şcolii de ziaristică din Timişoara promoţia 1972. A fost jurnalist la ziarele „Informaţia Harghitei” şi „Realitatea românească”. A fost impresar artistic al Teatrului Muzical din Braşov iar înainte de pensionare a fost referent cultural la Filiala nevăzătorilor Braşov. A fost membru al cenaclului literar de pe lângă revista de cultură „ASTRA”. Sub semnătura lui Roman Ilie au apărut următoarele volume: „Tăcutele amezi” (2007)”, Ochiul zilei” (2008)” Amiezile iubirii” (2010). S-a stins din viaţă în 11 noiembrie 2010.

Lumina

Ai plecat tremurândă, printre genele nopţii

Orbecăind peste zări necuprinse să îmi ascunzi privirea în surâsul tău Năpădit de bănuieli necuprinse, te-nsoteşte tăcută cu privirea plecată, înfăşurată în somnul pădurii Năpădite de sunete şi mugetul vântului Pentru iubirea lăuntrică a trecerii din noi şi odihna netulburată a zilei ce vine Purtând cu ea dragostea pământului pentru apă şi ochii tăi temători, căutători către cer Pentru cei ce-şi caută speranţa şi trecerea Prin frunzele tale ce-npodobesc noaptea cu bucurii purtate în poală de dimineaţă Ce vine odată cu tine, învăluită în suflete triste Ori în miezul confuz al zilei de mâine

Ce te îmbracă cu frunzele tale

Pentru tristeţile lumii ce pleacă, odată cu ziua aceasta amară, înlăcrimată şi goală să adaste în păcate uitate la margini de ape.

Ascunde-mă în tristeţea ta şi-n bezna

Dintre trecut şi uitare!

E devreme pentru chiotul tău şuierând printre văi, Peste munţi, peste câmpii, peste ape;

Cântecul tău se odihneşte la marginea lumii şi plânge odată cu tine de spaima trecutului Căutător printre destine care nu s-au născut

Pentru cine să scriu

Ne-am împotmolit în era aceasta confuză, murdară, Minţile sunt sucite, mersul nu mai e clar.

Câmpiile, munţii, izvoarele ne-au prelungit în afară Departe, în trecut, să adăstăm pe trotuar.

Suntem nebunii ce mâine vor muri în blesteme.

Suflete obosite, rămase pe marginea dintre noapte şi zi, Rugăciunea fie cu noi, în noapte ne cheamă îndărădnicii zilei, înţelepţii din vremuri târzii.

Pe bruma de vorbe nici noaptea nu cheltuie bani.

Prin umblet ne caută dispreţul şi vorbe murdare Culegem otrava şi scârba lumii o îngropam în priviri Odată cu întrebările risipite pe străzi.

Tropotul apelor încă nu mai stăruie-n glas

Şi-n dansul izvoarelor uitate de mult printre stânci.

Am rămas departe pentru toate cărările.

Poemul osândei şi-al zidirii am uitat să-l mai scriu Ţipătul somnului orbăcăie prin toate chemările Şchiop şi bolnav, de-acum încătuşat în târziu.

Curge bucuria prin sânge, durerea mă strânge!

Pentru cine am scris, pentru cine să scriu când verbul în mine încă mai plânge.

RADU SERGIU RUBA

Născut la 14 octombrie 1954, la Ardud, jud. Satu Mure., Radu Sergiu Ruba urmează cursurile primare şi medii la Răteşti, acelaşi judeţ şi la Şcoala pentru nevăzători din Cluj. La vârsta de 11 ani, îşi pierde total vederea. Studii universitare la Bucureşti între 1974 – 1978, Facultatea de limbi străine, cu specializare în franceză şi engleză.

A lucrat ca profesor de limbă franceză, inspector în Ministerul Educaţiei, interpret, ziarist în presa scrisă şi radiofonică, lector de limbă engleză în programe ale Consiliului Britanic.

Actualmente, este preşedinte al Asociaţiei Nevăzătorilor din România, redactor al revistei Impact, editata pe compact disc în format audio mp3, realizator de emisiuni la Societatea Română de Radiodifuziune şi consultant al ministrului muncii.

Este membru a Uniunii Scriitorilor din România.

Sub semnătură lui Radu Sergiu Ruba au apărut volume de versuri, proza, eseuri şi traduceri după cum urmează: „Spontaneitatea înţeleasa" – (versuri) – Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1983", Iluzia conţină" – (versuri) – Ed Cartea Românească, Buc., 1988", La zodiiac, birjar!" – (poeme în versuri şi proză) – Ed. Phoenix, Buc., 1994", Constelaţia Homer" – (Antologia scriitorilor nevăzători din România) – Ed SAS, Buc., 1996", Contrabanda memoriei" (proză scurtă) – Ed Cartea Românească, Buc., 1997", Dacă pleci în căutarea mea" – (poeme în versuri şi proză, antologie de autor) – Ed Axa, Colecţia" La Steaua", Botoşani, 1999", Papa Ioan Paul al II-lea şi România" – (în colaborare) – Ed Z 2000, Bucureşti, 1999", Marginal" – (versuri) – Ed. Dacia, Cluj, 2001",

Dialoguri şi eseuri" – Ed. Muzeul Literaturii Române, Buc. 2001", Gratia Dizgraţia" – (versuri) – Ed Vinea, Buc., 2003 „Demonul confesiunii" – (roman) – Red Publicaţiilor pentru Străinătate, 2004, reeditare 2009, Ed. Limes – Cluj-Napoca; traduceri în limba română: „Vineri sau Viaţa sălbatica" de Michel Tournier – Ed. Univers, Buc., 1999, reeditare Ed. Humanitas, 2008, „A treia femeie" de Gilles Lipovetsky (în colaborare) – Ed. Univers, 2000, „Jurnal extim" de Michel Tournier – Ed. Humanitas, 2009, a tradus în limba română proza de expresie franceza propusa în cadrul proiectului european Literatura Express 2000 – autori precum Olivier Rolin, Nicolas Anción şi Corine Deszarcens.

Radu Sergiu Ruba este deţinătorul unor premii importante cum ar Fi: premiul Ministerului Afacerilor Externe al Franţei la Concursul Mondial al Nuvelei Francofone, Paris, 1993, premiul Frontiera Poesis pentru proza poeţilor, Satu Mare, 1998, premiul Fundaţiei Gheorghe Ursu pentru întreaga activitate literara şi sociala, Bucureşti, 1998, premiul Asociaţiei Scriitorilor Bucureşti pentru volumul Graţia Dizgraţia – 2004, distins de preşedintele României cu Ordinul Meritul cultural în grad de cavaler – 2008.

Cu poezie, proza scurta şi eseu, autorul a apărut în antologii şi almanahuri publicate în România, Australia, Bulgaria, Ungaria, Franţa şi Statele Unite. Lucrarea sa distinsă la concursul Mondial al Nuvelei Francofone a fost difuzată de Radio France Internaţionale, de posturi de radio de limbă franceză din Elveţia, Belgia, Canada şi Africa francofonă. Poeme de ale sale au fost traduse şi în limba arabă şi difuzate de Radio România Internaţional şi posturi de radio din Qatar şi alte zone ale Golfului Persic.

Inclus în Enciclopedia Who's who România 2002 şi 2009 şi în Who's who Europa 2003.

LA CE BUN?

Realitatea la ce bun?

Chiar aşa:

dacă n-ar exista s-ar găsi de bună seamă un loc şi

pentru noi undeva aiurea într-un vis.

Ba nu acolo pentru că şi visele de la o vreme se împlinesc devin ceea ce ştiu să devină cel puţin jocuri de noroc alte iubite alte despărţiri.

La ce bun realitatea?

Întrebare pusă cu biciul ca să rămână săpată în came şi ca să te fereşti să-i răspunzi pentru că nu ochiul inventează lumea ci cuvântul şi nu numai ca să o facă să sune.

STÂNGISMUL.

BOALA COPILĂRIEI COMUNISMULUI.

Umbrele oamenilor lunecă pe lângă mine fantomatice ca-ntr-un acvariu.

Nimeni nu mă bagă în seamă nu mai e ca altă dată când jos să fi călcat de pe trotuar unde nu stătea scris că ai voie că-ţi şi puneau cătuşele.

Asta când nu te lovea tramvaiul în plină frizerie ori vreun meteorit direct în biserică.

Nu erai defel un oarecare.

Te ştia lumea când te porneai la coadă la hârtie igienică şi declamai din Shakespeare: *shall I compare thee to a summer's day*? că ţi-o şi trântea câte unul: ba p-a mătii!

Sticlea pofta de sânge în urletele femeilor lucea de te scotea din rând iar la sfârşit cei ce nu apucaseră să ia ce se dădea coada cozii te felicitau:

mi-a plăcut cum aţi recitat, domnule!

Şi-ţi dădeau întâlniri conspirative noaptea prin cimitire ziua prin vespasiene ca să ţi se plângă de durerile lor de măsele şi s-arate cu degetul în sus: psst, să nu ne-audă!

Altfel spus aveam deasupra noastră un cer întunecat dar îl ştiam de cer ne uitam la o banană-ntâmplătoare ca la o bombă neexplodată trăiam o spaimă mare dar era a noastră ne umpleam timpul cu ea.

Iar acum am ajuns cu fiertura asta să mă dau în spectacol în plină stradă ca un ratat că nu trece unul s-arunce în cazan un leuştean de bogdaproste nu e unul să-

ntrebe ce se pregăteşte că s-o pregăti şi-aici ceva fără ca eu să-mi dau seama că sunt şi semne aburul ăsta bunăoară acoperind soarele şi curcubeiele mărunte închegându-se scurt şi stingându-se la rărirea luminii.

NOSTALGIC

Uită-te la mine uită-te bine când îţi spun că n-ai să mă recunoşti.

Aţâţ mereu focul ăsta turbat şi fierb în cazan ce crezi?

Opere de Lenin!

Aşa scrie pe carte:

sus – Opere mai jos – deşi mai jos – Vladimir Ilici Lenin.

Se ridică aburii ciupercă uriaşă peste cartier dar nu se sesizează nimeni. Iată acum arunc înăuntru

HILARIOPOLIS

Când se strâmbă din nas altitudinar la adresa mentalităţii dâmboviţene, subtextul trimite de-a dreptul la naufragiul oricărui fel de morală pe malurile numitei gârle, taman în locul unde se întind sub cer şi strălucesc prin istorie Bucureştii. Dintre cusururile mai la vedere ale aborigenilor se citează: irascibilitatea şi tonul răstit, agitaţia, verbiajul, gesticulaţia, versatilitatea, aroganta, neparolismul, bătutul pe burtă plus alte soiuri mai exotice de efuzionism, apoi şmecheria, instabilitatea, disputomania.

Pe de altă parte, Mitică este numai pe jumătate mitologic, fiindcă celălalt versant al său creste din realitatea cât se poate de crocantă. Mitică a fost, iar uneori încă mai este jovial, prietenos, cabotin, spontan, ubicuu, deştept, chiar sclipitor, zeflemist, generos, lunecos, flecar, foarte epic, nici boem, nici mic burghez, în schimb, proiectat pe fundalul unei eterne vacante. El nu are îndârjire, nici ranchiună, iubeşte umorul şi farsele benigne, îi place chiar şi munca, dar numai în salturi, în secvenţe de vârf, cât să demonstreze el ce poate şi ce ştie, restul nu mai contează ca nefăcând parte din avanscenă. Mitică, se ştie prea bine, era un locuitor al Micului Paris, deci, un mic

parizian.

Ziua de azi i-a amestecat pe cei doi, pe microparizian şi pe macrodâmbovitean, dând la iveală un hibrid imposibil, un golem, un totem din care cu toţii ne tragem şi la care mereu ne întoarcem, omul zis simplu, zis de pe stradă, fratele nostru, sindicalistul, bucureşteanul, alegătorul. Dacă-l abordezi în mediul convenţiei sale existenţiale, adică în simplitate şi pe stradă, el nu va admite niciodată că se poate nimeri pe lume un lucru la care să nu se priceapă. Teoretician redutabil, se va pronunţa categoric, cu spontaneitatea unui resort de oţel, asupra a orice. Contrazis, va inventa argumente pentru teza lui şi se va dovedi inflexibil, mergând până la a-ţi da bibliografie, nu scrisă, orală, în sensul că cele spuse aparţin cuiva care a vorbit cu cutare, care la rândul său…

Cea mai mare ruşine pe care un bucureştean crede că o poate păţi este să fie dovedit în public că nu se pricepe la ceva. ştiu deci exist, pare să spună el, nu ştiu, am mierlit-o. Se întâmplă să te afli în autobuz când întreabă câte unul de o stradă, de un spital. I se dau cu toată promptitudinea şi energia cinci indicaţii divergente, pe urmă călătorii se împart în două sau în trei partide, cearta izbucneşte, rătăcitul coboară, iar autobuzul curge înainte târând disputa cu sine spre periferie ori spre sentimentul românesc al ştiinţei. Atâta doar că înverşunarea asta în prejudecata cunoaşterii nu este o trăsătură musai reproba bilă. Rezidă în ea un puternic simt al independentei şi identităţii personale. Cultul intens al sprintenelii de minte, al intelectului în funcţiune, râvna aflării în rând cu lumea, cu Europa, mai exact teama omului de a nu fi tratat de înapoiat (cel puţin ca subiect), instinctul independentei, al identităţii personale şi mai departe, al originalităţii – acestea sunt energiile interioare care au făurit modernitatea Bucureştilor. Abia scăpat de fanariotism, oraşul îi uimea la 1829, cu libertatea cuvântului şi a informaţiei, pe ofiţerii ruşi, iar zece ani mai târziu se spunea că frumoasele valahe lăsaseră în urmă moravurile libertine pariziene, câtă vreme, dând de voga

adulterului odată cu cantonarea în ţară a trupelor ruseşti şi austriece, ele trecuseră dezinvolt de la unul la doi sau mai mulţi amanţi ca să se afle mai la modă.

În această privinţă a atingerii ultimei mode, a emancipării, a degustării permisivităţilor, a răsfăţurilor, a libertinajului, a bunului plac, Bucureştiul a dat pilda unei mari măiestrii. Sunt însă exerciţii individualiste, flagrant deosebite de libertate care e o valoare comunicabilă. Pe linie subiectivă, egoistă, s-a progresat strălucit. Aceeaşi mentalitate devenită foită birocratică a adus molime greu de vindecat.

Oraş deschis, Bucureştiul a manifestat însă tot timpul tolerantă fată de alogeni. Dovada, spune undeva Alexandru George, sta în aceea că bisericile tuturor străinilor se ridică practic în centru. Ca şi la Paris în cazul altora, toate conspiraţiile libertare ale neamurilor balcanice au fost ţesute aici. Păcat însă că splendorile modernităţii bucureştene s-au dezvoltat insular, asemenea palatelor în marea de noroaie şi gunoaie cutreierată de haitele de câini.

Această imagine, invocată şi de Ion Ghica în celebrele sale Scrisori, are şansa de a deveni bicentenară şi emblematică.

Având mereu de recuperat starea de rămânere în urmă fată de capitalele europene mai cu vază, Bucureştiul s-a sedimentat în imaginarul colectiv, s-a mitizat nu prin modernitatea, ci prin pitorescul său, prin lirismul odorifer al mahalalei, izvor şi de miasme, şi de miresme. Astfel apare el în Maidanul cu dragoste, Craii de Curtea veche, Zahei orbul, Groapa, chiar şi în sfârşit de veac în Bucureşti. O asemenea imagine nu încape însă în Patul lui Procust, unde pulsează o lume la fel de reală. Bucureştiului nu i s-a lăsat timp să-şi găsească înfăţişarea spre care tindea, conservând parte din culorile Levantului şi afirmându-se totodată în modernitate urbanistică, pe direcţia iniţială sub Carol al II-lea, cu cocheta şi eleganta zonă din nord, cu geometrizarea pădurilor ca parcuri, cu punerea în valoare a cursurilor de apă şi a lacurilor.

Dar oamenii s-au sincronizat cu epoca mai rapid decât oraşul. Gustul libertăţii, nonconformismul fanteziei au produs opere artistice de o originalitate şocantă, transformând Bucureştiul într-o pepinieră mondială a avangardelor. Subtil cunoscător al Micului Paris, capitala Belgiei Orientului, francezul Paul Morand, în cartea sa Bucarest (1935), preţuia aici mai cu seamă plăcerea şi ştiinţa oamenilor de a trăi. O remarcase cu un secol mai înainte şi hamburghezul Derblich care văzuse în capitala Valahiei „o arenă a hetairelor (…). Hamburgul, comenta el, e un sat spartan în comparaţie cu Hilariopolis, oraşul bucuriilor, Bucureştii".

Privind în urmă, dar aplecându-ne şi asupra prezentului, ne întrebăm astăzi cum să interpretăm dublul înţeles al acestui Hilariopolis: cetate luminată de bucuria vieţii ori târg dezarticulat, hilar, abandonat deriziunii?… Dacă ne-am opri la acest din urmă verdict, am avea toate şansele să ne bucurăm de rătoiala nevrotică a tuturor indigenilor autoproclamaţi, deci, a hilariopolitanilor.

Pe colinele Manciuriei

(fragment)

— Du-i stăpânului tău, băiete, nota asta de plată aşa împăturită şi roagă-l s-o citească. Sunt negustorul… Şi clientul mână spartă, strecurându-i ospătarului o monedă, îşi rosti numele.

Stăpânul, un cârciumar mai pricopsit, cu local ce se săltase din rândul cârciumilor de toată mina, unde rar mai trăgeau marinarii, lăsând locul secunzilor şi căpitanilor, hangiul va să zică sosi la masa clientului său, înfăţişând nota despăturită, cu scrisul negustorului.

Se cunoşteau destul de bine, dar crâşmarului îi plăcea să joace cu unii clienţi roluri la care visa el demult. Se înclină şi deschise gura:

— Plăcerea mea, domnule!

— Spune-mi, rogu-te, începu negustorul, cel de la vioară, mai alb la piele, se întâmplă cumva să nu fie ţigan?

— Se prea întâmplă, mult onorate domn. Cântă rar în bandă, dar cântă bine. Este chiar…

— Mulţumesc. Aş avea gust să-l aud de aproape cum sună, dar numai pe el singur. Ai ceva împotrivă?

— Nimeni, excelenţă, pe o întindere de patru mări şi patru strâmtori, din Pont la Bab el-Mandeb, nu a rostit o mai măgulitoare dorinţă. Sunt bucuros excelenţă, fudul.

— Iar dacă va fi să-mi placă tânărul, reluă clientul, aş vrea să mi-l împrumuţi.

— Fără inventar. Instrumentul, ştiţi…

— Fireşte, am să-i cumpăr o vioară nouă, să-l aud doar că sună cum trebuie.

— Palma!

— S-o batem.

— Ăăă…

— Contract, patroane.

— Fără, rânji acesta la auzul apelativului patroane şi, în cinci minute, i-l trimise pe Bostan într-o cămăruţă bine îngrijită unde pesemne că punea el la punct afacerile mai cu pretenţii.

Bostan sună corespunzător, chiar foarte bine. Negustorul îl puse să se întoarcă, să se răsucească de mai multe ori, să-şi întindă urechile şi să-şi descheie cămaşa. A doua zi la zece, trebuia să se prezinte la baia publică, la unu, la o prăvălie de haine, iar la şapte seara, la casa noului stăpân.

— E bine, încheie acesta, cred că va merge de minune, trebuie să meargă!

Negustorul locuia într-o casă arătoasă, cu stâlpi la cer – (lacuri, depărtată de la stradă, înconjurată de flori şi copleşită de viţe de tot felul.

Farfurii cu bunătăţi dinaintea lui Bostan, tacâmuri sclipitoare, un pahar de vin.

— Asta şi asta ai de făcut, îi spuse stăpânul. La minutul acela, când vei auzi semnalul, ai înţeles?

— Poruncă!

— Când voi bate eu de două ori… Voi căuta să bat de trei ori, dar mă tem că nu voi izbuti decât de două!

— Mă pricep la zgomote, le voi recunoaşte, îl linişti Bostan.

— Mă! se încruntă boierul şi-i arătă atârnată pe perete o puşcă de vânătoare. Dacă-ţi merge gura... De-aia n-am luat ţigani, ai priceput?

— Nicio grijă, excelenţă, bizuiţi-vă pe mine!

— Şi bagă de seamă! într-o lună de zile, plec la Famagusta. Am acolo tot ce-i mai bun din ce-i al meu. Te iau cu mine, dacă are să-mi placă.

Tânărul tăcu. După plecarea stăpânului, începu să aştepte. Ochii i se învârtiră prin odaia foarte încăpătoare, pe la icoane, pe la tablouri. Mai cântări din priviri o tabacheră, o vază, speteze de scaune. Servitorii se învârteau prin alte încăperi. Către ora unsprezece, potrivit ordinelor primite, Bostan se strecură sub pat. Era unul cu picioare de lemn foarte înalte, mărginit la capete de tăblii groase de stejar şi acoperit cu o pătură de lână roşie. Dedesubt, anume pentru el, se găsea o cergă pe care să se întindă şi o pernă mică de aşezat sub cap. Luase şi vioara cu sine, o încercă. Acustică destul de bună sub patul acela. Pătura cea roşie atârna până spre duşumea. Pe acolo, printr-o strungă de trei degete, se furişa dedesubt raza slabă a câtorva luminări pe care Bostan nu uitase să le învioreze, înainte de a se vârî la cutie.

Continua să aştepte. Vioara suna bine şi pe vals, şi pe polcă, şi pe Deschide, gropare mormântul. Către miezul nopţii, i se păru că percepe ceva mişcare şi auzul i se aşternu pe direcţia intrării în casă. Dacă ar fi să i se întâmple vreo nenorocire, din fundătura asta de sub pat, în casă străină, nu avea cum să scape. Ciuli şi mai iepureşte urechea. Se apropiau nişte paşi, nu era vorba însă numai de două picioare. Curând, în încăpere, pătrunse negustorul, uşor de recunoscut după glas, însoţit de un chicotit de femeie. Se speria la tot pasul de semiîntuneric. O dungă mai groasă de lumină se ivi îndată pe sub pătură De jos, Bostan nu vedea mare lucru, doar un fel de joc de picioare, doi pantofi bărbăteşti, negri, bine lustruiţi stând cu călcâiele către pat şi doi conduraşi trandafirii orientaţi cu vârfurile drept spre vioară. Alcătuiau o simetrie perfectă, se întrepătrundeau cu grijă: pantoful negru, cel

roz, din nou negru şi iar roz. În acest timp se lăsase tăcerea. Curând însă, încălţările se puseră în mişcare, se reuniră pe perechi, ca apoi să revină la alternanţa dinainte. Dar acum, în timp ce conduraşii trădafirii îi arătau lui Bostan călcâiele, boturile lustruite în negru se uitau ţintă la el. De îndată ce se rânduiau în felul ăsta, un pantof mare şi negru între doi trandafirii mai mici, tăcerea curma brusc murmurele. După care se auzea un oftat, picioarele se separau, ca din nou să se împleticească. Până când, cu un chicotit, încălţămintea trandafirie dispăru de-a binelea. Cea neagră rămase ţeapănă pe podea. Chicotul se auzea de undeva, din aer. Se părea că şi pantofii dispăruseră tot în sus. Cei negri se apropiară de pat încet, tot mai mult, ca la un moment dat, să răzbată o bufnitură şi nişte miorlăieli ciripite. Cu două pocnete scurte, conduraşii rozalii căzură îndată din văzduh pe covor, unul chiar în dreptul nasului lui Bostan, altul spre gleznele sale. Nici două secunde nu trecură că se auzi o hurducătură grea şi înfundată pe pat, iar unul din pantofii negri dispăru. Nu pentru multă vreme, căci se prăvăli şi el spre mijlocul odăii, secondat de perechea sa. Urmă deasupra o cascadă de foşnete fără cuvinte şi iar începu să plouă din cer cu tot felul de cămăşuţe, dantele, chiloţei, pălăriuţe, apoi fleoşc! cu nişte nădragi şi deodată, pătura care atârna mai până jos, se ridică şi se lăsă la loc, suspendată însă acum ceva mai sus şi îngăduindu-i lui Bostan o mai mare vizibilitate. Încă un văl, un voal, un val translucid, ceva alb şi cu aripile desfăcute, se aşează pe covor ca un fluture tropical. Ar fi vrut să-şi mai încerce o dată vioara, să mai tragă de vreo două ori cu arcuşul, mai ales că se temea că i se aud până sus bătăile inimii, dar se stăpâni. Avea consemn să nu-i dea drumul decât în momentul acela.

Judecând după sporul gemetelor şi după ritmul legănărilor de deasupra, femeia era zveltă, elastică, dezinvoltă, un temperament de planor. Un praf fin îi cădea artistului pe faţă. Cu multă grijă, cu vârful arcuşului, îşi potrivi prin pantaloni erecţia devenită dureroasă. Simţea că se apropie momentul. Sus, se răsufla dezordonat.

Răsunară într-adevăr cele două lovituri ale semnalului în tăblia de lemn. Violonistul porni şi el cu arcuşul pe strune încet, apoi din ce în ce mai vânos, limpede şi unduitor: Pe colinele Manciuriei, Valurile Amurului, urmate de Valurile Dunării şi tot aşa, Pe Dunăre în jos, până la noi la Brăila, / la tanti Elvira, / ce greu se câştigă lira…

— Uh, făcu graţia avântată de sus, din norii acţiunii ei, ai, ai, ai!…

Asta-i, îşi zise în gând Bostan, amintindu-şi numele valsului, Pe colinele Manciuriei… Pe unde-o fi oare şi Manciuria asta?… Trecuseră mai bine de doisprezece ani de când îl cântase ultima oară, sub patul acela cu picioare înalte, deasupra cu tânăra femeie exuberantă, aproape eoliană. îl relua acum şi aici, în biroul consilierului rus şi roşcovan de la Centrul de Reeducare şi Readaptare a needucaţilor şi neadaptaţilor, adică dracu' ştie pe unde, prin râpele căscate ale continentului, la începutul sensului istoriei, la capătul pustiului…

— Da, gândi cu glas tare şi rusul rezemat de pervazul ferestrei, cântecul ăsta vorbeşte despre Manciuria, ştii unde e Manciuria?

Nu i se răspunse, căci vioara nu terminase a treia reluare a refrenului final. Consilierul continuă fără să mai aştepte:

— E foarte departe, în Extremul Orient. Curge pe acolo Amurul, se duce până la Pacific. E cel mai mare fluviu din acea uriaşă regiune, alături de Lena care însă o ia spre Oceanul îngheţat. N-ar fi rău să-ţi intre ca lumea în cap aceste nume, vei avea cu siguranţă nevoie de ele.

Începu să se plimbe prin faţa ferestrei. Mai spuse:

— Da, da, vei avea mare nevoie.

Vioara tăcuse. Ea încheiase.

ZEFIRA VICTORIA SAIOC

S-a na Ascut în 4 aprilie 1942 în Tg – Jiu. Şcoala generală şi liceul le-a absolvit la Tg.

— Jiu. Facultatea de română pură la Timişoara, Institutul Pedagogic în Arad, ulterior Facultatea de de Filologie-Istorie (secţia română – franceză) la

Universitatea din Craiova.

A profesat între anii 1966 – 1984 ca profesor. Între anii ’2002 – 2010 a fost preşedinte al filialei Gorj a Asociaţiei Nevăzătorilor din România.

A scris în publicaţiile locale. Este prezentă în „Antologia epigramiştilor gorjeni” şi revista „Epigrama” precum şi în revista „Litera noastră”. În anul 2009 obţine locul III la Festivalul de creaţie literară „Paşiiprofetului” la secţiunea epigrame.

DEZILUZIE

Astăzi mi-a venit maşina Bucuros sunt că-i a mea Dar cum s-a scumpit benzina Nu ştiu ce-o să fac cu ea

OLTEANCĂ FIIND

Prazu’ îl făcui condei Invocând cu dânsul hazul

Dar de n-o să am idei o să-mi crape chiar obrazul

PLÂNGERE

Cu necazul meu etern că n-am aia că n-am aia Mă voi plânge la guvern Aoleu mânca-l-ar gaia

N-AM

Îmi căutam şi eu serviciu Căci mult îmi este munca dragă Dar n-am nici pile nici amici şi nici parale să dau şpagă

NEPOTISM

Din bucata mea de pâine Pot hrăni azi un căţel şi gândesc că poate mâine o să mă hrănească el

ADINA VICTORIA SÂRBU

S-a născut la 23 mai 1957 în comuna Ţănţăreni, judeţul Gorj. Urmează gimnaziu în satul natal iar cursurile liceale în oraşul Filiaşl în anul 1982 a absolvit facultatea de filosofie. A fost profesor de istorie şi filosofie în judeţul Botoşani şi pe meleagurile natale, la liceele din comuna Turbarea şi municipiul Târgu-Jiu. Scrie poezie din anul 1986 fiind premiată la festivalul „Tudor Arghezi” de la Târgu-Cărbuneşti A obţinut premiul trei şi doi în anii ’2009 respectiv 2010 la Festivalul de creaţie literară „Paşiiprofetului”, precum şi premiul doi în anul 2010 la concursul „Carmen Sylva”. A publicat articole şi eseuri în ziarele şi revistele de specialitate locale.

Vis într-o echilibrare de ceasuri te zăresc ramura de timp ce ascunde înăuntrul tău fuga şi călătoria în apropierea înaltului ne oprim te-am visat la marginea somnului şi-n inimi înflorea cupa veacurilor la marginea cărora ne-am odihnit din profunzimea unui vis.

Pasărea primăvăratică se rotea pierdută de graţia întreagă a visării în legea ei de cântec între două tăceri ziua de ieri îţi întregea fiinţa fără nume.

Timp

Lumina dintre două gutui s-a stins iar nisipul nu mai devine niciodată timp Vremea de azi e poate amintirea Anotimpurilor care au fost…

Timpul dacă ar fi mereu prezent şi nu ar trece în trecut

Nu ar mai fi timp
Dacă nu l-am recunoaşte
Nu am fi fericiţi
Străzi triste
Amintesc
De o mică parte din Europa
Şi totuşi aşteptările
Vor cădea
Precum frunzele
De pe clapele unui pian uitat
Una cate una
Lumina dintre două gutui s-a stins.

Singurătate

Oglinzi veneţiene sparte Scutură amintirea timpului trecut la început de gând

Adevăr singur, la margini de tărâm, îngână mireasma nedescinsă A crengii de salcâm Renunţarea ascunsă într-o scoică an de an la pescăruşii când trec Pe sub poduri de stele. Se pierde visul.

Visul existenţial

Voiaj purtat catarg după catarg şi amintirile se sting în larg Castele umede pe die Cuvintele se sting în frig.

VIOREL ŞERBAN

Viorel Şerban s-a născut pe 27 martie 1951, în satul

*Peştera, localitate aflată la poalele munţilor Zărand, comuna Băiţa, jud. Hunedoara. Vederea şi-a pierd*ut-*o la vărs la de 9 ani, în urma unei explozii de grenadă rămasă de pe urma celui de al II-lea război mondial. De profesie este asistent de balneofzioterapie şi îşi* desfăşoară *activitatea de la terminarea şcolii în staţiunea Geaogiu-Băi, jud. Hunedoara, unde şi locuieşte. Primele încercări literare i-au apărut în revista Liceului de Nevăzători din Cluj-Napoca, revista „Lumina". După revoluţia din 1989, activitatea literară a fost mai intensă publicând atât proză cât şi versuri în primul rând în revista „Litera noastră", revista Asociaţiei Nevăzătorilor din România, cât şi în alte publicaţii precum ar fi: „Discobolul" din Alba-Iulia, „Familia" din Oradea, „Provincia corvina" din Hunedoara, „Ardealul literar şi artistic" din Deva, „Agora literară" din Cluj-Napoca. A participat la toate ediţiile concursului literar „Paşii profetului" de la Oradea, fiind premiat printre altele de 4 ori cu premiul „Gheorghe Ardeleana", cât şi cu premiul 1 la secţiunile poezie şi proză a festivalului. Prima carte, „în umbra cuvintelor" volum de poezie, a apărut în 2001 la editura „Călăuza" din Deva, tot acolo apărându-i în 2003 şi volumul de proză „Feţele trecutului".*

Următoarele 3 cărţi au apărut la prestigioasa editură clujană „Limes". „Prizonierul iluziilor", volum de versuri apărut în 2005, „Colecţionarul de amintiri", volum de proză scurtă, în 2007 şi „Dacă ar fi un roman", microroman, apărut în 2010 editură condusă de prestigiosul scriitor Mircea Petean.

Din 2008 este membru al „Ligii scriitorilor români şi al românilor de pretutindeni".

Într-un colţ de oglindă
Din cupă, adesea, am sorbit vinul, Dar strugurul copt.
Prea rar mi-a fost dat să-l culeg.
Picură-n infinit clipă după clipă.
Rar mai bate cineva la uşă;
Dar tu, de mult.
De prea mult timp n-ai mai trecut pragul.
Chipul tău, cândva, atât de statornic, A dispărut din

orizontul privirii.

Pentru totdeauna?…

O vagă speranţă

Mai pâlpâie-ntr-un colţ de oglindă.

Un chip de lumină

Clipa amintirii

Sparge dureros valurile de mai.

Un chip de lumină înfloreşte în raze de mister.

Degetele îngenuncheate pe tastele maşinii de scris, îşi uită menirea.

Visând la căldura unui trup.

Mângâiat la ţărm de mare.

E prea târziu

Iubesc, fiindcă exişti.

Tu şi viaţa mea, sunteţi totuna.

Iubesc, fiindcă iubeşti, în lume eu trăiesc.

Că te iubesc pe tine.

Cu ziua, cu noaptea, cu timpul ce curge.

Dorul de tine e tot mai acut.

Tot mai intens sufletul cheamă.

Perechea spre a desăvârşi întregul.

Ne-am regăsit, cu aripile frânte De-atâţia ani de aşteptare.

Şi-i prea târziu ca să păşim pe-o singură potecă. E prea târziu ca-n valurile vieţii.

Aceeaşi barcă să strunim.

După 20 de ani

S-au scurs încă 20 de ani din periplul pământean al subsemnatului, 20 de ani care coincid cu 20 de ediţii a Festivalului Internaţional de creaţie literară pentru nevăzători „Paşii profetului” (de trei ani a devenit „festival internaţional” prin participarea confraţilor din Ungaria) organizat de Filiala Nevăzătorilor Bihor-Sălaj. După 10 ani de la prima ediţie a fost editată antologia creatorilor ne văzători, câştigătorii laurilor acestor prime 10 ediţii, purtând generosul titlu „Ochiul de litere”, apărută la prestigioasa editură „Biblioteca revistei Familia” sub directa îndrumare a renumitului poet Ion Moldovan –

redactor şef a revistei” Familia” – preşedintele juriului la toate ediţiile ce fac obiectul acesteia. Iată-ne ajunşi la a XX-a ediţie a acestui festival, motiv de bilanţ, bucurie pentru prezentul şi viitorul a ceea ce se întâmplă frumos pe tărâm cultural în viaţa filialei noastre, putem spune că în viaţa culturală a organizaţiilor naţionale ale nevăzătorilor din România şi Ungaria. Istoria celor 20 de ediţii de festival are o puternică amprenta a legăturii cu viaţa culturală a trei dintre preşedinţii filialei noastre, regretaţii poeţi Gheorghe Ardeleanu şi Moise Ciorba, dar mai ales a preşedintelui în exerciţiu, domnul Ioan Boiţ, care, prin perseverenţa domniei sale a făcut să devină tradiţie în cultura urbei noastre, şi nu numai, acest festival devenit internaţional tot datorită dorinţei sale de a lărgi colaborarea cu organizaţiile similare din ţările vecine. O realizare care nu trebuie trecută cu vederea este editarea sub generoasa emblemă a festivalului a volumelor de versuri a poeţilor nevăzători orădeni: Nicolae Moraru – „Ispite, vindecări, lumini” şi a regretatului Moise Ciorba – „Descântec pentru trandafiri albăstrii”. Premiul „GH. ARDELEANU” – premiu special al juriului, ce se acordă la fiecare ediţie pentru scriitor nevăzător publicat în volum – a fost obţinut de-a lungul ultimilor zece ediţii de către următorii autori: Aurelian Ghelase, Ana Hompot, Nicolae Moraru, Ion Podosu, R.S. Ruba, Florea Savu, Viorel Şerban.

Festivalul Internaţional de creaţie literară pentru nevăzători „Paşii profetului” a ajuns la a XX-a ediţie şi, prin sprijinul scriitorilor, deveniţi prieteni ai festivalului, cum ar fi regretatul poet Ion Davideanu, poeţii Deines Ferencz, Ioan Moldovan, Lucian Scurtu, Alexandru Sfârlea, Ioan Ţepelca, Mihai Vieru, Gheorghe Vidican, criticul literar Ion Simuţ (toţi din Oradea), poetul Robert Şerban (Timişoara) – membrii ai juriului la ultimele 10 ediţii ale festivalului – care cu competenţă au apreciat valoarea creaţiilor literare ale confraţilor lor nevăzători. Demn de reţinut e faptul ca toţi cei enumeraţi mai sus sunt membrii ai Uniunii Scriitorilor din România. Un alt factor important în

izbânzile acestui proiect cultural a fost implicarea la modul faptic a instituţiilor culturale ale judeţului nostru la toate cele 20 de ediţii. Desigur că nu trebuie omisă nici partea financiară aferentă acestui proiect care a fost asigurată prin parteneriat cu Consiliul Local al Primăriei Municipiului Oradea, cu sprijinul nemijlocit a conducerii Filialei Nevăzătorilor Bihor – Sălaj.

Acum, când cea de-a XX-a ediţie devine istorie, nu putem decât să mulţumim tuturor prietenilor acestui festival.

GHEORGHE VIDICAN Referent cultural – sportiv
Filiala Nevăzătorilor Bihor – Sălaj

CUPRINS

Ion SIMUŢ, Nevoia de literatură 5
Ioana Diana ALBU 9
BIBER Maria 17
Diana Monica BUCIUMAN 27
Estera COLESNIUC 29
Vasile CRISTIAN 31
Maria DEAC 33
Adrian DUMBRAVĂ 36
Lillly ENOIU 38
Cătăun GAVRILOIU 40
Aurelian GHELASE 46
Ana HOMPOT 50
Victor JITEA 54
Manda MAIER. 60
Sandu MARIN 63
Claudiu Florin MARINCA 65
Nicolae MORARU 68
NAGY Jenö 71
Ion PODOSU 76
Gheorghe PREUTU 80
RÁCZ József Zoltán 82
Florea RADU 86
Ilie ROMAN 88
Radu Sergiu RUBA 90
Zefira Victoria SAIOC 102

Adina Victoria SÂRBU 104
Viorel ŞERBAN 106
Gheorghe VIDICAN, După 20 de ani 109